

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çorlu Coca-Cola, Tofaş, Oyak-Renault, Gölcük B-Plas, HT Solar, Çerkezköy Arçelik Metal fabrikalarından; Cargill, inşaat, gıda işçilerinden Haberler

Sayfa: 2-4

KAHROLSUN

ABD VE AB EMPERYALİZMİ!

Venezuela'nın büyük dersi: Orta yol yok!

Venezuela'da ABD emperyalizmi bir darbe ile Maduro'yu devirmeye çalışıyor. ABD, kendini başkan ilan eden Guaidó isimli kuklayı sahne arkasından oynamakla kalmıyor, Venezuela'yı açıkça askeri saldırıyla tehdit ediyor. Amaç sadece Venezuela'da değil tüm Latin Amerika'da emperyalizme karşı direnç gösteren herkesi teslim almak. Amerikan tehdidinden öncelikle Küba ve ardından bazı başka ülkeler de nasibini almakta. Bu ülkelerin ortak özelliği ABD'nin, arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika'da emperyalizm için birer diken olmaları. ABD'nin arka bahçesinin yapma çiçekleri ise başta Brezilya'nın faşist eğilimli Bolsonaro olmak üzere Kolombiya'nın, Arjantin'in, Peru'nun, Paraguay'ın gerici ve emperyalist işbirlikçisi liderleri.

Venezuela'da yaşananları net ve berrak bir şekilde kavramak zorunludur. Kukla Guaidó, "genel oy" ile seçilmiş Ulusal Meclis'in başkanı olmasını kendine meşruiyet kaynağı yapmaya çalışıyor. Oysa o, arkasını ABD emperyalizmine dayayarak ve Venezuela ordusuna Amerikancı bir darbe

çağrısı yaparak hem kendisinin hem de dayandığı meclisin meşruiyetini ortadan kaldırdı. Bugün kukla Guaidó'yu demokrasi adı altında savunan ABD ikiyüzlüdür. Yıllarca yeryüzünde ne kadar eli kanlı diktatör varsa desteklediler. Son olarak Suudi Arabistan Krallığı'nın katil prensine sahip çıktılar ve bunu yaparken "genel oy" hiç ama hiç umurlarında olmadı. Bugün de durum farklı değildir.

Guaidó dün seçilmiş bir milletvekiliydi. Bugünse Venezuela halkını zerre kadar temsil etmeyen bir darbecidir. Guaidó, Trump'ın Amerika kıtasındaki prens Selman'ıdır. Durum bu kadar nettir. Venezuela'da Maduro ile Guaidó arasında bir orta yol yoktur! Genel oyla seçilmiş Ulusal Meclis ile genel oyun yanı sıra toplumsal kesimlerin temsilcilerinden oluşan Kurucu Meclis arasında bir orta yol yoktur! Ulusal Meclis darbecidir. Halk iradesinin şu ya da bu şekilde tecelli ettiği tek kurum olarak Kurucu Meclis kalmıştır. Maduro'ya herhangi bir şekilde siyasi destek vermemiz söz konusu olmasa da, Venezuela'nın meşru başkanı odur. Biz de emper-

yalizme ve kuklalarına karşı kayıtsız ve koşulsuz Venezuela'dan yanayız! Guaidó ise kendisini emperyalizme satmıştır ve şimdi ülkesini de satmak için Trump'ın oyununu oynamaktadır. Orta yol arayan er ya da geç emperyalizmin bilinçli hizmetkârlarının yanına düşecektir.

Bugün Venezuela'nın ekonomik durumu vahimdir. Halkı büyük bir sefalet içindedir. Ancak emperyalist propaganda makinesinin söylediği gibi bunun sebebi Maduro'nun sosyalist olması değildir. Tam tersine sorun Chávez gibi Maduro'nun da sosyalist olmamasıdır. Petrol kamulaştırılmıştır ama Amerikan Chevron, Avrupalı Total ve Statoil gibi emperyalist tekeller hükümetle anlaşarak faaliyetlerini sürdürmektedir. Ülke ekonomisinin üçte ikisi özel sektörün elindedir. Piyasa ekonomisi hâkim konumunu yitirmemiştir. İşçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi ve siyasi iktidar organları oluşturmaya engellenmiş, ülke burjuva parlamenter bir siyasal yapıyla yönetilmeye devam etmiştir. Şimdi emperyalizm tarafından yaptırımlarla bombalanan ekonomi, içeriden özel sektörün

sabotajlarıyla çöküntüye sürüklenebilmektedir. Burjuva parlamentosu ise darbe karargâhına dönüşmüştür. Yani Chávez ve Maduro sosyalist olduğu için değil sosyalizm ile kapitalizm arasında orta yol aradığı, önlemleri hep yarı yolda kaldığı için, hem ülkeyi hem de kendi siyasi hareketlerini uçuruma sürüklemiştir.

Venezuela'da yaşananlarda bizim için sayısız dersler mevcuttur. Emperyalizmden demokrasi, özgürlük, insan hakları bekleminin ne kadar boş olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bize yarım yüzyıldır demokrasi, uygarlık ve insan hakları getirmeyi vaad eden Avrupa Birliği, Venezuela'da hemen darbenin yanında yer almıştır. Avrupa emperyalizmi dün de 12 Eylül diktatörlüğünü desteklemiştir. 12 Eylül işçi sınıfını ezdi ve Avrupa Birliği onun sayesinde Türkiye'nin boynuna Gümrük Birliği zincirini geçirdi. Ne ABD ne AB! Emperyalizmle ilişkide orta yol yoktur! Hürriyet, emperyalizmi yenerek kazanılacaktır. Türkiye NATO'dan derhal çıkmalı, İncirlik başta olmak üzere tüm yabancı üsler kapatılmalıdır.

Türkiye'nin de Venezuela gibi

büyük bir ekonomik krize sürüklenmesi an meselesidir. Ve bizler bu krizi yaratan sermayenin düzeniyle de hiçbir uzlaşma içinde olmayız. Ekonomide de işçi sınıfı ve burjuvazi arasında orta yol yoktur! Tüm bankalar kamulaştırılmalı ve tek bir devlet bankası emekçi halkın yararına bir ekonomik planın hizmetine girmelidir. Kilit sanayi kuruluşları ve daha önce özelleştirilmiş olan tüm işletmeler, tüm eğitim ve sağlık kuruluşları işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Nihayet dış ticaret ve döviz devlet kontrolüne alınmalıdır.

En önemlisi de istediği kadar halkın oylarıyla seçilmiş olsun, seçilenlerin patronların, toprak ağalarının ve tefecilerin arasında belirlendiği ve istibdadın zincire vurduğu meclis emekçi halkın sorunlarını çözemez. Ekmek ve hürriyet için yasadışı ve barajsız seçimlerle halkın temsilcilerinin oluşturacağı bir zincirsiz Kurucu Meclis'le Türkiye'yi yeniden kuracağız. Ya emperyalizmin ve istibdadın ellerinde batmak ya işçi-emekçi hükümetiyle kurtuluş! Venezuela'da da Türkiye'de de orta yol yok! Bir avuç kan emici sömürücünün emekçi çoğunluğu yönettiği, uzlaşmaz sınıf çelişkileriyle bölünmüş yeryüzünde orta yol yok!

Kıdem tazminatı haktır, savunmak görevimiz!

6

"Sosyal diyalog" zehirdir

8

İşçinin Ekonomisi

10

Komintern'in 100. yılında, enternasyonalizm bayrağı İstanbul'da yükselecek!

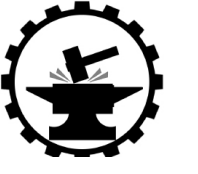
11

İran Devrimi'nin 40. Yıldönümü

12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İşçi düşmanı uygulama ve yasalara hep birlikte dur diyelim!

Her yönü ile ekonomi, adalet, iş güvenliği ve işçileri ilgilendiren bütün konularda kötü geçen ve sınıfta kalan bir yılı geride bıraktık. Maaşlar eridi, çalışma koşulları ağırlaştı. Ve bu şekilde yeni bir yıla girdik. Ancak o kadar kötü geçmesine rağmen 2018'i arayacağız gibi geliyor.

Alınan önlemlerin hepsi işveren lehine uygulanmakta iken yük yine işçiye, memura ve emekliye binecek. Vergileri arttıracaklar, enflasyon rakamları ile oynayacaklar. Bizleri ne kadar daha kandırabileceklerini sanıyorlar. En koyu AKP'liler bile sorgulamaya başladı. Çünkü onların açıkladığı rakamlar ile mutfaktakiler arasında büyük farklar var. Artık kendi

seçmeni de güvenemiyor. Tepkiler oluyor ancak işçi sınıfı şu an güçlü olmadığı için ve birliktelik olmadığından, karşı tarafı tehdit edecek bir ses çıkmıyor. Bu da istedikleri gibi ekonomik paketleri ve yaptırımları uygulamalarına zemin sağlıyor. Ve bu uygulamaların çoğu bizim aleyhimize.

2019'da da Tofaş, 2018'de kaldığı yerden devam ediyor, üretim en düşük seviyesinde. Yıl başı izni 15 gün kullanıldı, 15 gün çalışma olmadı. Bir haftası yine yüzde 76'dan ödenecek. Bir haftasını hükümet karşılayacak ve Tofaş'ta ilk kez böyle bir şey oluyor. Bir hafta sigortamız ödenmeyecek ama net maaş üzerinden 7 günlük ödeme yapılacak

ve ödemeler PTT şubelerinden alınacak. Hükümet ile nasıl bir anlaşma yaptılar bilemiyoruz. Mart'a kadar çalışma olmayan günleri devlet karşılayacakmış. Yani seçime kadar böyle gidecek. Hükümet diyor ki; aman seçime kadar dayanın, işçi çıkartmayın, bana bir şey olursa size de olur.

Peki seçimden sonra ne olacak? İş güvencesi yok, bu yapılanlar neredeyse esnek çalışma oluyor. Hele ki kıdem tazminatı yasası geçerse ya da meclise dahi gelirse büyük tepkilere neden olacağını, AKP'yi destekleyenlerin bile buna karşı olduğunu fabrikada görüyoruz. Bunu iyi değerlendirmeli, işçilere anlatmalı ve onları bilinçlendirmeliyiz. Burada sendikalara büyük görev düşüyor. Lakin birçok sendikayı da biliyoruz, kendi kendilerine harekete geçmeyeceklerdir. İşçiler olarak şimdiden sendikalara baskı yapmalıyız ki o gün geldiğinde birlikte mücadelemizi verebilelim ve işçi düşmanı yasalardan geçmesini engelleyelim. Yoksa emeklilikte yaşa takılma durumu gibi bir gecede bu yasa çıkmasın.

Bursa Ficoso'dan bir işçi

Sendikalı olmak yetmez, her zaman mücadeleye devam etmeliyiz

Çalıştığım fabrikada üretimdeki kayıp zamanı tespit etmek amacıyla fabrika avukatının sunmuş olduğu uygulamaya geçilmişti. Bu uygulamada vardiya amirlerine verilen listelerde işçilerin hangi aralıklarda tuvalete gittiği, revire gittiği, toplantılara katıldığı, telefonla konuştuğu vs. dakika dakikasına yazılıyordu. Vardiya amirleri işçiler ne zaman ne yapıyor neden üretime devam etmiyor yazıyorlardı. Bu uygulama tam bir baskı aracı olarak kullanılıyordu. İşçilerin hakkı olan ve faydalanması gereken bu sürelerin kayıp zaman olarak değerlendirildiği, sırf patronlar daha çok kar elde etsinler diye durmaksızın çalışmamız ve daha fazla sömürülmemiz için yapılan bir uygulamaydı. Sendikamız da bu uygulamanın ne kadar sıkıntı yaratacağını bile bile bu duruma göz yumdu.

Ben de bu fabrikada vardiya amiri olarak çalışıyordum. Ancak benimle beraber bir kaç arkadaş daha bu listeleri tutmamaya başladık ve tepki gösterdik. Daha sonra bu uygulamayı kaldırdılar.

Fabrikada iyileştirme olması adına sözde öneri sistemi uyguluyorlardı. Ancak biz işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için değil, patronun karlarının artması için iyileştirme sistemiydi bu. İşçiler tarafından çok fazla sağlık problemi yaşandığı için çalışma koşullarının iyileştirilmesi adına yapılan hiçbir öneri fabrika yönetimine maddi külfet yaratacağından kabul edilmezken, üretimin artmasına neden olacak her türlü öneri kabul ediliyordu.

Bir de bir işçi hasta olup rapor aldığı anda mutlaka rapor dönüşü revire gönderiliyordu. Aslında revir-

deki doktorun işçiye yardımcı olması gerekirken sürekli olarak yalancı muamelesi yapıyordu. Ve üçüncü kez rapor alan bir işçi üretim müdürünün yanına gönderiliyor. Bu aşamalı sistemde sözde işçilerin sağlık problemleri ile yakından ilgilenmek adına yapılmış gibi gösteriliyor. Ancak tamamen işçilerin rapor almasını engellemek amacıyla baskı kurmak amacıyla oluşturulmuş bir sistemdir bu. Gittiğiniz her yerde bu baskıyı hissedince işçiler rapor almaya dahi korkar hale geliyor.

Sonuç olarak, her ne kadar dışarıdan bakıldığında çalışma koşulları diğer fabrikalardan daha iyi olarak görünen ve de sendikalı olan bu tür büyük firmalarda da biz işçiler çeşitli yöntemlerle baskı ve sömürülere maruz kalıyoruz. Bizler sendikalı ya da sendikasız her fabrikada işçiler olarak bu sömürü ve baskı düzeniyle mücadele etmedikçe, sendikalarımızı denetleyip alttan kuvvet uygulayarak patronlara karşı bir güç olarak kullanmadıkça bunları yaşamaya devam edeceğiz. Bu nedenle birlik olmalı, sendikalarda örgütlenmeli, sendika geldikten sonra da denetimi, mücadeleyi elden bırakmamalıyız. İşçinin dostunun işçi olduğunu unutmamalıyız.

Bursa Oyak- Renault'dan bir işçi

Fabrikalardaki yaşadığımız sıkıntıları anketlerle değil, mücadelelerle anlatalım!

Renault'ta dünya çapında yapılan Global çalışan anketi fabrika içinde yapılmaya başlandı. Anket deyiş geçemeyelim, Oyak Renault yönetimi için büyük önem taşıyor. Fransa Renault tarafından yapılabildiği denetlenen, dediklerine göre tarafsız bir anket şirketi tüm ülkelerdeki Renault fabrikalarında mavi ve beyaz yaka çalışanlarına anket yaptırıyor. Anket içeriği, çalışma koşullarından tutunda yönetimin çalışanlarına davranışına kadar her şeyi kapsıyor. Anket zamanı geldiğinde tüm Uete şefleri iyimser davranıp anlayışlı olmaya çalışırlar. Her Uete çalışanları tarafından yapılan anket o Uete içindeki şefi de etkiliyor. Şefin çalışanlara nasıl davrandığı, anlaşıp anlaşmadığımız, işi yapıp yapamadığımıza kadar her şeyi kapsıyor. Dünyadaki diğer Renault fabrikalarına göre en düşük anket sonucunu Oyak Renault alıyor. Diğer senelere göre fabrika içinde değişiklikler ya-

pıldı. Çevre düzenlemeleri, çay ve sigara içme yerlerinin yeniden düzenlenmesi gibi bir takım şeyler değişti. Bunlarla gözümüzü boyama çalışıp şirin görünmeye çalışıyorlar. Yapılan çevre düzenlemeleri olması gereken şeyler. Asıl meselelere gelem. Bizim sorunlarımız belli çok açık, çalışma koşullarımızda büyük bir değişiklik yok. Üretim her geçen gün artıyor. Bel fitiği, varis, boyun fitiği vb. hastalıklarla bir çok arkadaşımızın sağlığı bozuldu. Daha da önemlisi Anayasal hakkımız olan sendika seçme özgürlüğümüze karşı AKP hükümeti ve Oyak Renault yönetiminin her türlü baskı ve tehditlerine maruz kaldık. Bu yapılanları hiç bir zaman unutmamak mücadelemizden de geri kalmadık. Bu yapılacak olan anketlerden bir şey beklediğimiz yok. Tüm Renault fabrikaları ve dünyadaki bütün işçiler yaptığımız mücadelelerle kazanacağız.

Çerkezköy Arçelik Televizyon fabrikasından bir işçi

İşçilere normalin üzerinde zam veriliyor(muş)

Merhaba ben Çerkezköy Arçelik Televizyon fabrikasında çalışan bir işçiyim. Geçen gün biz işçilere yapılan saldırılar acaba geçmiş yıllarda da aynı mıydı ya da başka bir deyişle hemen hemen her fabrikada duyduğumuz "eski patron böyle değildi çocuğu geldi böyle kötü oldu koşullar" sözlerinin doğru olup olmadığını düşünürken 1984 yılında yayımlanan bir yazı ile karşılaştım. Bu yazıda Toleyis sendikasının Divan otelde yaptığı toplu sözleşme imza töreninde konuşan ve aynı zamanda çalıştığım fabrikanın da eski sahibi olan Vehbi Koç'un kızı Semahat Arsel'in söylediği "işçilere normalin üzerinde zam veriliyor..." sözü takıldı gözüm. Her gün fabrikalarda, inşaatlarda, merdiven altlarında kötü koşullarda çalışan kadın, erkek, çocuk işçiler iş cinayetleri nedeniyle

yaşamlarını yitiriyor. Hayatlarını çok kötü koşullarda yitiren işçilerin eşi, çocuğu, annesi, babası, okumakta olduğu okulu, arkadaşları yok mu? Ya da bu hayat kayıplarına nasıl bir değer biçilebilir? Semahat Arsel'in bu sözleri babasına bak kızını al der gibi bize yabancı gelmiyor elbette. Babası Vehbi Koç da işçilerin kıdem tazminatına gözünü dikmiş ve fonda birikmesi gerektiğini diline dolayanlardan biri. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden hemen sonra Kenan Evren'e yazdığı mektupta bunu açıkça dile getiren Vehbi Koç, diğer sermaye grupları gibi asla bu amacına ulaşamadı. İş güvencemizin sigortası olan kıdem tazminatını 50 yıldan beri patronlara yedirmedik ve bundan sonra da yedirmeyeceğiz! Hatta durmayacak üreten biz olduğumuz gibi yöneten de biz olacağız!

Metal fabrikalarından haberler

Gebze HT Solar'dan bir işçi

İşsizlik fonu bizimdir! Patronların yağmasına izin vermeyelim

Kısa bir süre önce TOBB (Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği) bir ekonomi şurası düzenledi. Bu toplantıda söz alan patronlar: “işsizlik fonu kaldırıl-sın, işsizlik maaşına son verilsin” diye bir talep sundular. Buna gerekçe olarak ise çalıştıracak işçi bulamamaktan dert yandılar. Patronlara göre işçi bir süre çalışıp, tekrar işsizlik fonuna başvuruyormuş ve durum böyle olunca çalıştıracak eleman bulamıyorlarmış. Peki siparişlerin arttığı dönemlerde sözleşmeli işçi alıp, işler azaldığında işten attığınız işçiler, iki ay çalıştırıp deneme süresi bitmeden ihbar alamasın diye işten attığımız işçiler, sendikacı diye attığımız işçiler ve daha pek çok nedenden dolayı işine son verilen işçiler, bunlarda mı işsizlik maaşı için işten ayrıldı? İŞKUR'un açıkladığı işsizlik

fonu rakamlarına bakınca, 2018 yılında işsizlik fonundan patronlara teşvik amaçlı 12,6 milyar TL verilirken, aynı yılda yapılan işsizlik maaşı ödemesi toplamı ise 5,9 milyar TL. Yani, 2018 yılında bir patron işsizlik fonuna yatırdığı her 100 liraya karşılık, 135 lira cebe indirmiş. İŞKUR rakamlarının gösterdiği, bu var olan sistem bile patronların lehine işliyor. 2018 yılı sonunda işsizlik fonunun toplam varlığı 127 milyar TL'yi aşmış bulunuyor. Patronların amacı bu fonun tamamını yağmalamaktır. İşsizlik fonu kalkarsa bu para ne olacak? Tabii ki “patrona teşvik(!)”. Çalıştıracak işçi bulamıyoruz diye yalan söyleyen patronlar, dönüp bir işsizlik rakamlarına baksın. Yeni Ekonomi Programı'nda resmi işsizlik hedefi 12,1. Yani işsizlik daha fazla artacak. Bunlara iş bulma

umidini kesmiş insanlar da eklenince 6,4 milyon kişilik bir işsizler ordusu ile karşılaşacağız.

Bugün birçok emekçi çalıştığı işyerinde işten atma tehditleri ile, mobbing ile, tutanaklar ile karşı karşıyadır. Buna karşılık hayat pahalılığı, geçim derdi ortada duruyor. İşsizlik rakamları ortada. Hâl böyleyken patronlar hem maliyetsiz işçi atayım hem fona para yatırmayayım hem de işçi işsizlik maaşını almasını istiyor.

İşsizlik fonunda biriken paralar da yağmalamaya çalıştığımız kıdem tazminatı da biz emekçilerindir. Bu haklar patronlar tarafından bizlere verilmedi. Biz emekçilerin verdiği mücadeleler sonucunda kazanıldı. Sınıf dayanışması ile, mücadele ile, gerektiğinde işgal, grev, direniş ile ne işten atmalara ne de bu hakları yağmalamalarına izin verelim.

Gölcük B PLAS'tan bir işçi

Sendika sessiz, peki ne yapmalı?

dikanın işverene iyi olması kabul edilemez. İşler düzeldir elbet, sendika yine gelir işçinin önüne. Neden sendika sessiz? Sadece sözleşme değil tabii, keşke

İş yerinde işlerin azlığı sebebiyle uygulanan baskının artırılması ve buna sesini çıkarmayan işçiler... Neden mi? Çok basit; artan işsizlik, yeniden iş bulamama korkusu, yani artık iş gücü.

Sendika neden sessiz kalıyor? İş yerine yiyecek getirmek yasaklandı; sendika sessiz. Telefonlarımız mesai saatlerinde toplanacakmış; sendika sessiz. Gereksiz işçi çıkartıp kaybolan iş gücünü insanlık dışı ve kabul edilemez bir şekilde fazla mesai ile tamamlayan iş yeri yönetimine sendika yine sessiz. Neden susuyor sendika? Basit, zaten kriz var, birçok bölümde dönemsel duruşlar yaşanıyor ve işçi sayısı düşüyor. 6 ay sonra sözleşme de var, sonuçta işçiyle değil işverene oturacak masaya, kime şirin gözükmeli? İşverene. Kendince haklı mı? Hayır, asla. İşçi ezilirken sen-

olsa da içimiz bir nebze soğusa, daha iyi sözleşme için desek ama nerde?

Sendika dediğin şimdinin bir kaç (eski işçi) bürokratu, yani koltuk sevdalısı. İşçi susacak mı? sendika susacak mı? İşçiler, daha fazla işçi işverene birlik olsun diye sokmadı sendikayı bu fabrikaya. İlla bir gün bir kıvılcım yakacağız.

Ne yapmalı? Basit: Sendikalar yine işçi yönetimine! Sonra da doğru birleşik işçi hareketine! Sendikalı ya da değil, her ne sektör olursa olsun birleşmeli! Karşımızda kapitalistler, ağzı salyalı bir kurt sürüsü gibi. Evet, onlar sürü ve biz yalnız bir geyik gibi olabiliriz. Fakat biz de toplu hareket edersek, tabandan örgütlenirsek onlar değil biz kazanırız. Hep birlikte birleşik işçi cephesine, sendikalara! Hep birlikte kazanacağız!

Fabrikalardan haberler

İstanbul Başakşehir'den bir inşaat işçisi

Harekete geçiyoruz, birlik olup haklarımızı arayacağız

Herkese merhaba, İstanbul Başakşehir Ayazma'da, Emlak

Konut himayesinde Güryapı'nın yürüttüğü 'Emlak Konut Evleri' inşaatında çalışmaktayız. Burada kaldığımız koşullarda tahta kurusu dolu. Koşullar ilaçlanmıyor, en son çare her yere mazot döküp uyumak zorunda kalıyoruz. Banyo ve tuvaletler temizlenmiyor. İşçilerin sağlığını

tehdit altında olduğunu söyleyebiliriz. Yemeklerimiz hem tat olarak çok kötü, hem de sürekli bizde kaşıntı, hazımsızlık vb yapıyor. Burada bizim sağlığımızı düşünen yok. Patronlar ancak kendilerini düşünüyor. Bu inşaat projesinin asıl sahibi olan Emlak Konut bir devlet kuruluşudur. Ama bu devlet kuruluşu gelip kontrol ya da denetim yapmıyor, üstüne patronları korur vaziyetler alıyor. Tüm bu eziyetlerin yanında paramızı da alamıyoruz. İçeride sürekli bir aylık paramız var. Yine de paramızı zamanında vermiyorlar.

Artık yeter! Harekete geçiyoruz. Birlik olup haklarımızı arayacağız. Gerekirse iş bırakırız, grev yaparız. Ne yapıp edip şartlarımızı düzelterek ve hakkımızı alacağız!

İstanbul'dan bir turizm işçisi

Ufak bir örgütlülükle bile patrona geri adım attırdık

Turizm'de zaman zaman durgunluklar yaşanıyor. Bu durumu patronlar kendileri için bir bahar olarak görüyor ve istedikleri şeyleri işçilere dayatabiliyorlar. Bu uygulamalardan biri de her yıl başı işçilere imzalatılan fazla mesai formu (önümüzdeki bir yıl boyunca yapacağımız mesainin gönüllü olduğunu imza altına alıyorlar) önümüze geldi. Yasa karşısında pek bir geçerliliği olmamasına rağmen bu bize dayatılınca işyerinde insan kaynakları müdürü ve imza atmayan 3 işçi arasında gerginlik yaşandı. İnsan kaynakları müdürü işçileri tek tek odasına çekerek baskı yaparak ve işten çıkarma ile tehdit ederek imzaya zorladılar ancak geri adım atmayan işçilere işten çıkarılacakları tebliğ edildi. Bunu duyan 3 işçinin mesai arkadaşları böyle bir durumda kendi-

lerinin de mesai yapmayacaklarını bildirerek otel yönetimine geri adım attırdılar. Tekrar İnsan Kaynakları ofisine çağrılan işçilere “kusura bakmayın lütfen biz hata yaptık ve bu evrağın yasal olmadığını öğrendik” diyerek işlerine devam etmeleri istendi.

Gördüğümüz gibi en ufak bir örgütlülüğün verdiği korku işten atılmayı bırakın, bir dizi kazanıma bile sebep oldu. Daha önce “double” olarak bildiğimiz 16 saat çalışma yasaklandı, mesailer artık alacak izin değil ücret olarak verilecek. Böyle bir durumdan kazançla çıkmamız bize psikolojik üstünlük sağladı ve bundan dolayı da arkadaşlarımız kendi haklarını araştırmaya başladı. Bilinç olarak bir gelişme yaşadık ve biz de bu enerjiyi doğru yere yani sendikaya taşımaya karar verdik.

Fabrikalardan haberler

Bursa'dan bir turizm işçisi

Yeni zam yeni baskı

Ocak ayında belirlenen asgari ücret şubat ayı itibari ile ücretlere yansımaya başladı. Yeni asgari ücreti beğenmeyen patronlar gelen zammın parasını nasıl geri alacaklarını ilk zam görüşmelerinden bu yana planlamaya başladılar. Önce kendi hükümetlerinden ağlayarak zammın parasını geri aldılar. Sonrasında ise hemen biz işçilere saldırmaya başladılar. Hepimize sırayla ücretsiz izin vermeye

başladılar. Bunu da yetersiz bulan patronlar daha sonrasında her gün beraber mesaiye başladığımız arkadaşlarımızı türlü gerekçeleriyle işten çıkarmaya başladılar. İşten çıkardıkları arkadaşlarımızın yerine yeni insan almak yerine biz çalışan işçileri ücretsiz fazla mesailerle onların yerini doldurmayı istemeye başladılar. Anlayacağımız patronlara sadece hükümet teşvikleri yetmedi. Yarattıkları krizin bedelini biz işçilerden çıkarmaya çalışıyorlar. Krizi yaratan bedeli ödemekten kaçarken biz işçilere misli ile ödetiyorlar. Krizi biz yaratmadık ki bedeli niye biz ödüyoruz. Krizi yaratan bedelini ödetmek için birlikte örgütlü mücadele vermeliyiz. Az ile yetinmek yerine hakkımız olanı almak için mücadeleye bugün başlamalıyız.

İzmir'den bir gıda işçisi

Birleşik İşçi Cephesini Kurmaya!

Merhaba dostlar. Yeni yılın ilk ayını bitiriyoruz. Zamlı ücretlerimizi alacağız almasına ama hayat o kadar pahalılandı ki, maaşlarımız bizim cebimize girmeden bitmiş oluyor. Meyve-sebze pazarlarına gidiyoruz her şey ateş pahası. Kiraya zam, doğalgaza zam, elektriğe zam... Peki bizim ücretlerimize yapılan zam neden bu kadar az? Haftanın 6 günü en az 10 saat çalışıyor, ayın sonunu getiremiyoruz. Açlık sınırında aldığımız ücretlerle yaşamaya çabalıyoruz.

Hasta olma lüksümüz yok. Her anensemizi yalayan patronun nefesi, bize kapının önüne koyulmayı an be an hissettiriyor. İşsizlikten ve ekonomik krizden faydalanan patronlar, bizi köle misali çalıştırmayı kendilerinde hak buluyor ve yaptığımız işi sanki lütfediyormuş edasına bürünüyor. Biz işçilerin biat etmekten başka çaresi yokmuş durumunu yaratıyor. Üstüne üstlük memlekette bir yerel seçim gündemi var. Sanki yaşam standartlarımız çok iyiymiş gibi bir de

bizden başımıza yeni rantçıları, hırsızları seçmemizi bekliyorlar. Ha AKP ha CHP ha bilmem ne! Onlar kendi ceplerini doldurmayı düşünedursunlar, biz kendi cephemizi kuralım. Ancak o zaman fırsatçı, alçak patronları ve onların çanakçısı patron siyasetçilerini bozguna uğratarız. Bir olursak bizim değil onların boynunu eğilir! Koşullarımız sadece bizim tarafımızdan düzeltilebilir, bunun yolu da oca bucu demeden bir olmakla, birleşik işçi cephesi kurmakla olur!

Cargill direnişinden bir işçi

Sadece Cargill'de değil bütün fabrikalarda mücadele etmeliyiz

Bundan tam 286 gün önce anayasamızın bize vermiş olduğu hakkı kullanarak fabrika içinde sendikacı olmak için Tek Gıda-İş sendikasına üye olduk. Üye olduktan hemen sonra patronların doğal bir refleks haline getirdikleri haksız nedenlerle işten çıkartma yoluna başvurması biz Cargill işçilerini hak aramaya, mücadeleye sevk etmiştir. Daha önce söylediğim gibi bizi işten çıkarmaları ve mücadele etmeye başladığımızdan bugüne 286 gün oldu. Sayması bile uzun gelirken biz her sabah işe gider

gibi çadırımıza gidip vardiyaya gelecek arkadaşlarımızdan önce çadırda oluyoruz. Bilsinler istiyoruz ki biz buradayız ve sonuna kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Bugün bizim Cargill'de verdiğimiz mücadele 14 kişinin mücadelesi olmaktan çıkmıştır. Artık mücadelemiz sadece Cargill fabrikasıyla sınırlı değildir. Bütün işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ediyoruz. Biz mücadeleye başladığımızda 14 kişiydik ama 286 gün boyunca bizim mücadelemize sahip çıkan bir

sürü dost edindik. Cargill işçisi kazandığında işçi sınıfının kazanacağına inanıyoruz. 2018 yılının sonundan bu yana ülkenin ekonomik ortamı gitgide daha kötü bir hal almaya başladı. Son durumda 2019 yılı ülke için bir ekonomik kriz yılı olacağını gösterdi. Ama krizi yaratan patronlar krizin faturasını biz işçilerden çıkarmaya çalışıyorlar. Patronların bu krizi fırsata çevirmemeleri için biz işçilerin örgütlü mücadeleyi daha fazla sahiplenmeleri gerekiyor. Biz bugün örgütlü mücadelede birleşemiyoruz. Ama patronlar kendi çıkarları için bir araya gelmeyi başarıyorlar. Üreten bizlerin patronlardan daha fazla birlik olmaya ihtiyacımız var. Bugün Cargill'de bizim verdiğimiz mücadeleyi sadece Cargill'de değil, üretim yapılan emeğimizi harcadığımız her yerde birlikte vermeliyiz. Üretimden gelen gücümüzle mücadele etmeliyiz. Biz işçiler bilmeliyiz ki "Hak verilmez alınır".

Çorlu Coca-Cola fabrikasından bir işçi

Marka büyüdükçe haklar küçülüyor

Merhaba ben Coca-Cola Çorlu fabrikasında çalışıyorum. Fabrikada beyaz yakalılar dahil ortalama 300 çalışan bulunmaktadır. Önceleri burada çalışmak büyük prestijli bir işti. Hele bir de kadrolu çalışıyorsanız piyasa ortalamasının üzerinde ücret alıyordunuz. Şimdiyse kadrolu değilseniz fabrikada mevsimlik işçilik 8 ay süreyle olmaktadır. Sonrasında çıkartılıyorsunuz zaten. Maaş konusuna gelince üç ayda bir iki asgari ücret alıyorsunuz. Onun haricinde her hangi bir hak verilmiyor. Cola'da işçinin durumu bu haldeyken patronların durumu ne şekilde? İstanbul Sanayi Odası verilerine göre Türkiye'nin ilk 50 şirketi arasında yer alan bu şirket, 2017 yılında net karı 240,6 milyon lira olarak açıkladı. Aynı veriye göre bu şirketin çalışan sayısı ise belli değil. Ama ironik olan şu ki, kazandığı bu kar oranı az gelmiş olacak ki, artık sadece mevsimlik değil aynı zamanda

İşkur'lu işçiler de almaya başladılar. Bu arkadaşların maaşlarını ise Coca-Cola değil İşkur ödüyor. İşkur, bu ödemeleri geline gün üzerinden yaptığı ve bu işçi kardeşlerime Pazar günü de çalışmak yasak olduğu için İşkur'lular asgari ücretin dahi altında ücret alıyor. Acaba o verilerde İşkur'lu ve mevsimlik çalışan işçi kardeşlerim de yer alıyor mu? Yahut alsalar bile patronların bizi birer sayı olarak görmekten başka bu durum neyi değiştirir? Geçinme derdini soran yok! Kirayı nasıl ödeyeceksin diyen de yok! Diğer markaları hariç tuttuğumuzda günde ortalama 200 bin şişe Cola'yı biz işçiler üretiyoruz. Üretimde sözümüz olduğu gibi yönetimde de olmalı artık! Biz işçilere göre markaların prestijleri hiçbir şey ifade etmemeli çünkü marka ne kadar büyürse işçilere verdikleri haklar o kadar küçülüyor. Hiçbir şey için olmazsa bile iş güvencemiz için örgütlenmeliyiz!

Gebze Söylemez Kauçuk'tan bir işçi

Yapılacak çok iş var ama yapacak gücümüz de var

Piyasanın bu kötü gidişatı tabiki biz işçileri vuruyor. Gebze'de çalışan arkadaşlarımızın sendikası fabrikalardan atıldığı ve tanıdıkları işçi arkadaşlarının da başka fabrikalardan atıldıkları haberleri her geçen gün çoğalarak geliyor. Biz işçiler biliyoruz ki işten atmalara karşı bizler birlik içinde olmadığımız sürece her gün: "insan kaynakları acaba bugün beni çağırır mı?" korkusuyla çalışacağız.

Söylemez Kauçuk fabrikasında birinci ayımı doldurdum ama ben girdiğimden beri atılan arkadaşlarımızın haddi hesabı yok. Ocak ayının ilk haftasında 7 ikinci haftasında 10 işçi arkadaşımız işten atıldı. Şimdiyse fabrikada 20 işçinin daha atılacağı haberi geldi. Patron ya biz işçileri her gün daha fazla çalış-

ılm ve üretilen parçaların sayısının artması için korkuyla sindiriyor ya da gerçekten atacak. Memlekette işsizlik sayısının yüksek olması hem patronlara bu cesareti veriyor hem de maliyetten kurtarıyor. Patronların biz işçileri işten atmasını daha fazla maliyetli hale getirmeli, öncelikle benim çalıştığım sendikası fabrikalar gibi bir çok fabrikaya sendikalar sokmalı ve hatta burada da durmamalıyız sendikalarımıza sahip çıkmalı ve patronların kıdem tazminatımıza hükümet öncülüğünde yaptığı saldırılara karşı grevler örgütlemeliyiz. Uzun lafın kısası yapılacak çok işimiz var ama yapacak gücümüzde var. Birlik olduktan sonra işçilerin karşısında kimsenin durmadığını çok sefer gördük ve göreceğiz.

Bilecik'ten bir işçi

Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek

Yoldaşlar daha önceden il özel idarede geçici işçi statüsünde çalışan biriydim maalesef süremiz doldu ve yıl başında işten çıkarıldık. Hepimizin bildiği gibi ekonomik kriz ülkemizi ele geçirmiş durumda bu yüzden birçok fabrikada işten çıkarılmaları gündemde. Bu gündem bu şekilde devam ederken ve fabrikalardan işçiler çıkarılırken iş başvurusunda bulunmaya gitmek hatta gitmeyi düşünmek bile gerçekten umutsuz-

luk gibi geliyor. Ve bir yandan gündem bu olduğu içinde veya olmasa bile herkes tanıdığını fabrikalara sokmaya çalışıyor yani heryerde torpil gerekiyor. Kimsesiz, arkasında kimseyi bulundurmayan hiçbir torpili olmayan ve tek gayesi evine eklemek götürmek olan insanların fabrikalarda iş bulma imkanı bir o kadar azalıyor. İş verenlerin çıkardığı krizi biz emekçiler ödemek zorunda değiliz. Emek! Hak! Özgürlük!

Milli Savunma Bakanlığının patronlara yeni yıl hediyesi: bedavaya Tank Palet fabrikası!

AKP hükümeti Cumhurbaşkanlığı rejiminin bütün imkanlarını kullanarak emekçi halkın hakkı olan kamu kaynaklarını sermayeye peşkeş çekmeye devam ediyor. Geçtiğimiz yıl şeker fabrikalarını emperyalist tekel Cargill'e satmışlardı, şimdi de memleketin savunma sanayisinde kilit bir rol oynayan Sakarya Tank Palet fabrikasını "atölye ve arazi tahsisi" adı altında bedelsiz olarak BMC'ye devrediyor. BMC şirketi öyle "yerli ve milli" bir şirket değil. Hisselerinin %25'i Erdoğan'a aşık olduğunu dile getiren Ethem Sancak'a, %49,9'u ise Katarlılara ait. Yani Erdoğan ve ortakları ülkenin savunma sanayisini Katarlılara teslim etmekte hiçbir sakınca görmüyorlar.

Memleketini patronlara satan bir Milli Savunma Bakanı

15 Temmuz darbe girişiminin ardından, AKP hükümeti darbe fırsatçılığı yaparak askeri fabrikaları Milli Savunma Bakanlığına tahsis etmişti. Milli Savunma Bakanı olan Amerikan liyakat madalyası sahibi Hulusi Akar ise özelleştirmenin en büyük destekçilerinden. Öyle ki işçilerin

özelleştirmeye karşı tepkilerini bastırmak üzere, yanına ülkenin Genelkurmay Başkanı ve Hava Kuvvetleri Komutanı'nı alarak sanki vatani savunmaya gider gibi patronların çıkarlarını savunmak üzere Sakarya'ya gitti.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ise Tank Palet fabrikasının özelleştirmesine dair hükümete 9 soru yönelterek eleştirilerini iletti. Fakat bu eleştirilerin hiçbiri özelleştirmenin kendisine değildi. Kılıçdaroğlu sorularında özelleştirmenin işçiler ve memleket için ne kadar vahim olduğuna değil, ihale sürecinin adaletsiz bir şekilde yürütüldüğüne dikkat çekti. CHP ve Kılıçdaroğlu bu sorularla, işçilerin emekleriyle var ettikleri fabrikaların sermayeye peşkeş çekilmesine karşı olmadıklarını bir kez daha göstermiştir. Onların tek istediği bu fabrikaların Erdoğan'a değil kendilerine "aşık" olan patronlara verilmesidir.

Özelleştirmelerin tek çözümü sınıf mücadelesi

Özelleştirme kararı verildiğinden beri Türk Harb-İş sendikasında örgütlü olan işçiler çeşitli eylemlerle özelleştirme kararının

geri çekilmesi için mücadele veriyorlar. Önce yemekhanede ses çıkarma eylemi yapan işçiler daha sonra Adapazarı şehir merkezinde toplanarak "Sakarya uyuma, fabrikana sahip çık!" sloganıyla Sakarya halkını özelleştirmeye karşı çıkmaya çağırdılar.

19 Ocak günü Sakarya'da on beş bin kişinin katıldığı büyük bir miting düzenlendi. Mitingde Türk Harb-İş sendikasının yanında Türk-İş'e bağlı başka sendikaların da bulunmasına rağmen DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarına bağlı sendikalar yer almadılar. Fakat Tank Palet fabrikasının özelleştirilmesi sadece Harb-İş'e üye olan işçilere yönelik bir saldırı olarak görülmemelidir. Bu saldırı Türkiye işçi sınıfının tamamına yapılmış bir saldırıdır. Bu yüzden, Tank Palet fabrikasının özelleştirilmesine sendikalı, sendikasız, çalışan, işsiz ayrımı yapmadan bir sınıf olarak karşılık verilmelidir. DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarına üye işçilerin de bu mücadelede sınıf kardeşlerine omuz vermeleri halinde özelleştirmenin geri çekilmesi işten bile değildir. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak Tank Palet işçilerine bu haklı mücadelelerinde destek vermeye devam edeceğiz!

İşten atılan Tariş işçilerinin direnişi devam ediyor

DİSK Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan Tariş işçileri üç aydan uzun bir süredir İzmir'deki Tariş fabrikası

önünde, sendika hakkının tanınması ve işten çıkarılan işçilerin geri alınması talebiyle direniyorlar.

İşten çıkarılan 7 işçi fabrika önünde direnişe devam ederken fabrika içindeki işçilerin çoğu hâlâ sendikalı. İşçiler, sendikalı olmanın işçi sınıfının hakkı olduğunu ve bunun da engellenemeyeceğini mücadeleleriyle gösteriyorlar.

8 Şubat günü İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, Tariş işçileri ile dayanışmak için Tariş fabrikası önünde eylem yapacak.

İşten atılan Tariş işçileri İzmir başta olmak üzere tüm işçi ve emekçileri Tariş ürünlerini boykot etmeye ve mücadelelerine destek olarak direnişlerini büyütme çağırıyorlar.

İzmir'de polis saldırısına belediye işçileri iş bırakarak cevap verdi

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki İzenerji işçileriyle yapılacak toplu iş sözleşmesi öncesinde belediye, KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile taşerondan kadroya geçirilen işçilerin sözleşmeye dahil edilmemesi yönünde mahkemeye itirazda bulundu. Belediyenin bu itirazını protesto etmek için 11 Ocak Cuma günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yapmak isteyen işçilere polis saldırdı. Polis saldırısında 15 işçinin gözaltına alınmasının ardından İzenerji işçilerinin örgütlü olduğu Genel İş Sendikası, İzmir belediyelerinde çalışan üyelerine iş bırakma çağrısında bulundu. Genel İş'in çağrısının ardından temizlik ve ulaşımda çalışan işçiler başta olmak üzere İzmir'de belediye işçileri birkaç saat içinde hayatı durdurdu.

2017 yılında çıkarılan KHK ile taşeron işçilerin bir kısmı çalıştıkları işletmelerin bünyesinde kadrolu olarak çalışmaya başlamıştı. İzmir Büyükşehir Belediyesi işletmelerinden olan İzenerji'de çalışan işçiler de belediye bünyesinde kadroya geçirildiler. Taşeron işçilerin kadroya geçişinin ardından Genel İş Sendikası, işçileri üye yapmaya başladı. Belediye ise bu işçilerin toplu iş sözleşmesi kapsamında dışında bırakılması için mahkemeye itirazda bulundu.

Genel İş ile İzmir Büyükşehir Belediyesi arasında yapılan görüşmeler sonucunda belediye itirazını geri çekeceğini söylediye de bunun için bir girişimde bulunmadı. Bunun üzerine eylem kararı alan Genel İş İzmir 2 No'lu Şube, 11 Ocak günü sabah saatlerinde basın açıklaması yapmak üzere İzmir Büyükşehir Belediyesi binası önüne yürüyüşe geçti. Polis işçilerin yolunu barikat ile kesti, Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun belediye önünde eylem istemediğini söyleyerek işçilere biber gazı ve cop ile saldırdı. Polisin saldırısında 15 Genel İş üyesi işçi gözaltına alındı.

İzenerji işçilerinin gözaltı-

na alınmasının ardından Genel İş Sendikası'nın İzmir şubeleri belediyelerde çalışan üyelerine iş bırakma çağrısında bulundu. Sendikanın çağrısına uyan işçiler birkaç saat içinde İzmir'de hayatı durdurdu. Bir kısmı Büyükşehir Belediyesi önünde buluşurken belediye binasına uzak yerlerde çalışan işçiler kendi işyerlerinde iş bıraktılar, otobüsleri ana duraklara çektiler, çöp arabaları ile şehrin yollarını trafığe kapattılar.

Belediye önünde toplanan işçiler adına açıklama yapan Genel İş İzmir 2 No'lu Şube Başkanı Arif Yıldız, belediye itirazı geri çekmezse bir hafta boyunca her gün 2 saat iş bırakılacağını belirtti. Gözaltına alınan işçilerin serbest bırakıldığı haberinin gelmesi üzerine iş bırakma eylemi sendika tarafından sonlandırıldı.

İzmir Büyükşehir Belediyesinin, yaptığı itirazı 17 Ocak günü geri çekmesi üzerine Genel İş İzmir 2 No'lu Şube ile belediye arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı.

Kıdem tazminatı kazanılmış bir haktır, savunmak görevimiz!

Kıdem tazminatı işçilerin yıllar içerisinde adım adım mücadeleyle kazandığı bir haktır. İşçinin, çalışırken ödenmemiş, ertelenmiş, iş sözleşmesi sona erdiğinde ödenmesi gereken bir paradır. Yani işçinin ücretinin bir parçasıdır, patronların işçilere bir armağanı ya da yardımı değildir.

Mevcut sistemde kıdem tazminatının miktarı, işçinin çalıştığı her yıl başına en az 30 günlük giydirilmiş brüt ücrettir. En az diyoruz, çünkü bu miktar sözleşmelerle arttırılabilir. Birçok sendika da yaptığı sözleşmelerle bu miktarı 30 günün üzerine çıkarmıştır. Ancak 12 Eylül 1980 darbesiyle başa geçenler kıdem tazminatına bir tavan getirmiş, en yüksek devlet memuruna bir hizmet yılı için ödenen azami emeklilik ikramiyesini geçemez kuralını düzenlemiştir.

Kıdem tazminatı, işçinin en son almış olduğu ücret üzerinden hesaplanır. Fakat bu ücret işçinin eline geçen net ücreti değil, giydirilmiş brüt ücretidir. Eğer işçinin yemek, yol parası, ikramiye, yakacak yardımı gibi hakları varsa bunların günlük tutarı hesaplanarak kıdem tazminatına dâhil edilir. Şöyle ki, 2019 yılı için AGİ (asgari geçim indirimi) dâhil aylık 2.020 lira net asgari ücret alan bir işçinin kıdem tazminatı (yemek, yol, ikramiye gibi başka bir ek geliri yoksa) çalıştığı her yıl için 2.558,40 lira üzerinden hesaplanır. Kıdem tazminatından yüzde 07,59 oranında damga vergisi dışında herhangi bir kesinti yapılmaz.

Kıdem tazminatı fonu kazanılmış haklarımızın kaybı demektir!

Patronlar kıdem tazminatının tamamen ortadan kaldırılmasını istiyor. Ancak AKP işçilerin tep-

kisinden çekindiği için önce fon sistemini getirip bu hakkı zaman içinde tamamen ortadan kaldırmayı planlıyor. Bu nedenle kıdem tazminatını fona devretmek için çeşitli gerekçeler öne sürüyorlar. Fakat bu gerekçelerin gerçeklerle uzaktan yakından alakası yok. Tazminat karşılığı olarak her ay belirli bir miktarın aktarıldığı fon sistemi birçok hakkı ortadan kaldıracaktır.

AKP, patronların talepleri doğrultusunda 30 günlük ücret tutarını 15 ya da 12 güne düşürmeyi planlıyor. Bu hak kaybının yanında, fon sisteminde kıdem tazminatının en son ücret ile olan

bağı da koparıldığı için işçiler çifte kayıp yaşayacaktır.

Birçok işçinin kıdem tazminatını alamadığını, eğer fon gelirse herkesin alabileceğini, hatta bir günlük çalışması olan işçinin bile alabileceğini söylüyorlar. Ancak fonun kurulmasıyla, kıdem tazminatının alınması arasında hiçbir ilişki yoktur. İktidar eğer işçileri düşünüyorsa kıdem tazminatına hak kazanmak için gerekli olan bir yıllık zorunlu süreyi kaldırabilir. Böylece, fon kurmadan da bir gün çalışan bir işçi bile kıdem tazminatı alabilir. Kaldı ki, işçiler hak ettiği halde bunu ödemeyen patronlardır. İşçiler hak ettikleri

tazminatı alabilmek için mahkeme kapılarında süründürülmektedir. Amaç işçilerin haklarını alabilmesini sağlamaksa, iktidar bu sistemi değiştirmek yerine patronların kapısına dayanmalıdır.

Mevcut uygulamada, kadın işçi evlendikten sonra bir yıl içinde işten ayrılırsa, askere gidecek olan işçi de eğer isterse kıdem tazminatı almaya hak kazanıyor. Ancak fon sistemi gelirse bu hak da ortadan kalkacaktır. Çünkü fondan parayı almaya hak kazanmak için en az 10 yıl veya daha fazla fona prim yatırılması koşulu getirilecektir. Bir günlük çalışmaya bile kıdem ödeneceğini iddia eden

AKP, aslında bir yıl olan şartı 10 ya da 15 yıla çıkarmış olacak.

Kıdem tazminatı iş güvencemizdir!

Mevcut sistemde işçiyi işten atacak patronlar işten attığı gün kıdem tazminatını tek seferde ödemek zorundadır. Bu yüzden kıdem tazminatı özellikle kriz dönemlerinde toplu işten çıkarma durumlarında patronlar için ciddi bir maliyet oluşturduğundan işçiler açısından fiilen iş güvencesi sağlar, işten atmaları zorlaştırır. Ancak, eğer kıdem tazminatı fona devredilirse, patronlar işçileri işten atacağında kendi kasalarından tek kuruş para çıkarmayacaktır. Bu yüzden de çok rahat bir şekilde işçileri kapının önüne koyabileceklerdir.

AKP, defalarca gündeme getirdiği kıdem tazminatının fona devri konusunu yerel seçimlerin ardından yeniden masaya yatırmayı planlıyor. Bunu 2019 Cumhurbaşkanlığı Programı'na alarak göstermiş durumda. Kıdem tazminatının fona devri hem tazminat hakkının kaybedilmesi hem de iş güvencesinin tamamen yitirilmesi anlamına gelecektir. Mücadeleyle kazandığımız bu hakkı yine mücadeleyle savunmalıyız. Bu doğrultuda hedefimiz bir Birleşik İşçi Cephesi kurmak olmalıdır.

İZBAN grevi yasaklandı: İşçilere karşı patron dayanışması

İzmir Büyükşehir Belediyesi ve TCDD'nin ortak şirketi olan İZBAN ile yetkili sendika olan Demiryol-İş sendikası arasında yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanmış ve İZBAN işçileri 10 Aralık 2018 günü greve başlamışlardı. 29 gün süren İZBAN grevi 8 Ocak'ta Resmî Gazete'de yayınlanan, Erdoğan'ın imzasını taşıyan kararname ile 60 gün ertelendi, yani fiilen yasaklandı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi, henüz grev başlamamışken toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri esnasında işçilere enflasyon oranının altında zam teklifinde bulunmuştu. Grev başladıktan sonra ise böyle bir teklif sunmamış gibi işçilerin maaşları hakkında manipülatif bilgiler yayınlarak İzmir halkını grevdeki işçilere karşı kışkırtmaya çalıştı. İşçilerin maaşlarının 4.000 lira civarında olduğu, maaşlarına yüzde 65

zam istedikleri gibi yalanlar, sosyal medyada resmi hesaplardan yapılan paylaşımlarla halka duyuruldu. İZBAN şirketi ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin yanı sıra AKP'nin İzmir Büyükşehir Belediyesi adayı Nihat Zeybekçi de adaylığı belli olduktan sonra ilk iş olarak İZBAN işçilerine saldırdı. Yasaktan bir gün önce greve ilişkin olarak, grevin şehirde mağduriyet yarattığı gerekçesiyle "Bu mağduriyetin devamına izin vermeyeceğiz. Bu çile en kısa zamanda bitecek!" açıklamasını yaptı.

Nihat Zeybekçi'nin açıklamalarının ardından bir seçim çalışması olarak Cumhurbaşkanı Kararnamesi ile İZBAN işçilerinin grevi 29. gününde, sabah saatlerinde yasaklandı. Grev yasasından güç alan İZBAN yönetimi Yüksek Hakem Kurulu'nun kendi istekleri yönünde karar vereceğine güvenerek daha önceki

tekliflerini aşağı çekti, işçileri ve sendikayı zorda bıraktı. Yapılan görüşmelerin ardından İZBAN işçileri yalnızca maaşlarına yapılacak yüzde 26 zammı kabul etmek zorunda kaldı, işçiler için den geçtiğimiz bu kriz döneminde yoksulluğa mahkûm edildi.

İZBAN işçilerinin grev sürecinde tanık olduğumuz AKP ve CHP arasındaki patron dayanışması, işçi ve emekçilere uyarı niteliğindedir. İZBAN grevi bu dayanışma sonucunda yasaklanmıştır. Buna karşı tüm işçi sınıfına düşen görev, grev hakkının

grevle kazanıldığını patronlara hatırlatmaktır. Grev yasaklarına karşı sendikacı, sendikasız tüm işçiler, işsizler, kamu çalışanları ve emekçiler ile birlikte mücadele edelim. Sermayenin sınıf saldırısına karşı Birleşik İşçi Cephesi için mücadeleyi büyütelim.

Patronların yarım asırlık fon rüyası: Kıdem tazminatına saldırının tarihi

Türkiye’de sermaye denilince akla ilk üç isim gelir: “Koç, Sabancı, Eczacıbaşı”. Ticarete birbirine rakip olan bu üç grubun ortak noktası tabii ki işçi düşmanlığı. Özellikle ekonomik krizle birlikte işçi düşmanları bir kez daha iş güvencesine göz dikmiş durumdadır. İş güvencesine saldırının adı ise kıdem tazminatının kaldırılarak fona devredilmesi. Peki kıdem tazminatının fona devri saldırısı ilk ne zaman başladı?

İlk olarak 1962 yılında yapılan üçüncü çalışma meclisinde basın sektörünün patronları ilk defa fona devir konusunu açtılar. Buna göre patronlar, gazetecilerden sigorta primi kesilmesini ve *kıdem tazminatının Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından ödenmesini* istediler. Kıdem tazminatının yasal olarak 30 gün üzerinden değil 15 gün üzerinden hesaplandığı 1974 tarihinde ise Başbakan Yardımcısı Necmettin Erbakan bir açıklama yaptı. Açıklamada: “Kıdem tazminatının bir sigorta sistemine bağlanmasında fayda vardır. 15 günlük kıdem tazminatının 30 güne çıkarılışının şartları açıklığa kavuşmalıdır” diyerek kıdem tazminatının 30 güne çıkarılmasına karşı çıktı. Bu açıklamanın hemen ertesi günü DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker gazetecilere yaptığı açıklamada: “İşveren sözcülüğü yapan Erbakan işçilerin haklarını önleyemeyecektir. Kıdem tazminatı zaten pek çok toplu sözleşme ile 30 güne çıkarılmıştır. Güçsüz sendikaların üyelerinin ve sendikası işçilerin yasa yolu ile bu hakka kavuşmaları zorunludur” diyecekti.

Sermayenin ucuz işçi sömürüsü iştahı ve kıdem tazminatına düşmanlığı hiç bitmedi. Şu satırlar Vehbi Koç’un 1975’te dö-

min başbakanı Bülent Ecevit’e gönderdiği mektuptan: “Toplu İş Sözleşmesi Kanununun 1963 senesinde zatinaliz Çalışma Bakanı olduğunuz zaman çıktı. Hatırlar mısınız, Divan Oteli’nde yemekte yanınıza geldim, bu kanunu çıkaracağımız için tebrik ettim, çalışanın hakkını alması lazımdır” diye yazmıştı. “Türkiye’de işçiliğimiz ucuz, ihracata dönük sanayi kurmamız lazım” derken son yapılan toplu sözleşmelerle bu imkânın kaybedilmekte olduğunu görüyoruz. Sendikalar işçileri kendi taraflarına çekebilmek için rekabet halindedir. Her sendika en fazla ücreti kendisinin alacağı iddiasıyla ortaya çıkıyor ve neticede istediğini elde ediyor. Sendikal hakların bulunduğu ülkelerde işçiye çalışmayan günler için ücret ödenmemektedir. *Öğle yemeği verilmemektedir.* (...) *Dışarıda iş bekleyen insanlar varken içeride sendikaya kapağı atanlar da rahata kavuşmuş olmaktadır. Bütün bunlar verimi azaltmakta ve çalışma ahlakını bozmaktadır.* *Devam ediyor...* *“Yeni iktidar zamanında kanunlaşan kıdem tazminatı, sosyal sigortalar primi, emeklilere verilecek maaş farkları bütçeye, beklenilmeyen çok büyük yükler getirecektir.”*

1977’nin Mart ayında İstanbul Sanayi Odası’nda bir basın toplantısı yapan Sakıp Sabancı ise, kıdem tazminatı fonu yasa tasarısının, işçiye çalışma güvencesi sağlama, işvereni de mali sıkıntılardan kurtarma amacına ters düşen hükümler kapsadığını belirtip, bu tasarının işçi-işveren ve hükümet ilişkisi içinde yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini öne sürdü ve işverenler konfederasyonunun var olan tasarıya getirilebilecek düzeltmeler konusunda bir çalış-

ma yaptığını söyledi.

Şimdi de gelin işçi sınıfının örgütlülüğünü kesmeye çalışan 12 Eylül 1980 Askeri darbesinden sadece üç hafta sonraya gidelim. Bu sefer Vehbi Koç Kenan Evren’e bir mektup yazıyor.

Mektubun bir kısmında “Nelere dikkat edilmelidir?” başlığı altında 15 madde sıralanmış. DİSK’e atılan iftiraların yanında 5. madde çok çarpıcı. Şöyle diyor: *“5- Kıdem tazminatı karşılıkları kurulacak bir fonda toplanmalıdır. İşçilere ödenecek yıllık miktarlar ayrıldıktan sonra, geriye kalan kısım kamu ve özel sektör yatırımları için düşük faizle kullanılmalıdır ve bu fonun yeni iş gücü yaratması sağlanmalıdır. Aksi takdirde, bu kaynak da devletin açıklarını kapatmaya kullanılır ve ekonomik fayda sağlanamaz.”*

Tüm bu anlattıklarımız

siz tanıdık gelmediyse Bülent Eczacıbaşı’nın 2000 yılında yaptığı bir röportaja götürelim sizi. Röportajın başlığı çarpıcı: *“İş güvencesi istihdamı zorlar”*. Bakın neler demiş Bülent Eczacıbaşı:

“Kıdem tazminatı, işsizlik sigortası ve iş güvencesinin birlikte ele alınmasını isteyen Eczacıbaşı: ‘Bunlar kazanılmış haklardır dokunamazsınız, şimdi yeni hakları bunlara ilave edelim’ derse- niz bu yatırımcıları caydırır.”

Ne kadar tanıdık geldi değil mi?

AKP iktidarı Yeni Ekonomi Programı’nda kıdem tazminatı ile ilgili olarak sosyal tarafların mutabakatından bahsediyor. Ama görüldüğü gibi kıdem tazminatının fona devredilmesi “sosyal taraflar” içinde sadece patronların istediği bir şey. Yarım asırdan fazla bir süredir patronlar bunun peşinde koşuyor. Yani sosyal ta-

rafların mutabakatı falan değil patronların projesinin işçi sınıfına dayatılması var.

Peki bugüne kadar patronların istediği neden olmadı? Çünkü işçi sınıfı direndi ve kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatına dokunulmasına müsaade etmedi. Eczacıbaşı ve tüm patronlar ne derse desin “kıdem tazminatı kazanılmış hakkımızdır dokunamazsınız” demeye devam edeceğiz. İş yasasında patronlara iftira atarak tazminatsız çıkarma olanağı veren 25/2’nin kaldırılması, işten atmaların yasaklanması, çalışma saatlerinin kısaltılması ve tüm işlerin çalışan nüfus arasında paylaşılması gibi haklarımıza yenilerini ilave etmek için mücadele etmeye devam edeceğiz. Çünkü işimize, ekmeğimize, geleceğimize kasteden patronları caydırmak zorundayız.

İzocam işçileri haklarını grevle kazandı

Kocaeli Dilovası ve Mersin Tarsus’ta bulunan İzocam fabrikalarında Kristal-İş sendikasına bağlı işçiler 18 Ocak Cuma günü greve başladılar ve 12 gün süren grevleri kazanımla sonuçlandı. İşçiler 29 Ocak Perşembe günü Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzaladılar. Böylelikle İzocam işçileri TİS haklarını grev yaparak söke söke kazanmış

oldu.

İki yıllık olan sözleşme ile işçiler 2019 yılında ücretlere ilk 6 aylık dönem için 200 lira, ikinci altı aylık dönem için 150 lira seyyanen zam alacak. İkramiye uygulamasının bulunmadığı İzocam’da 2018 yılı için iki, 2019 yılı için dört ikramiye alacaklar. Vardiya ve gece zamları 2019 yılında yüzde 20,3 oranında

artacak ve sosyal haklarda ortalama yüzde 60 artış olacak.

Grevin öncesinde yaşananlar

İzocam Tic. ve San. A.Ş.’ye ait Kocaeli Dilovası ve Mersin Tarsus fabrikalarında işçiler 2014 yılında Kristal-İş sendikasına üye olarak çoğunluğu elde etmişlerdi. Buna rağmen patron, sendikanın yetkisine itiraz etmiş ve bu haksız itirazı-

nı mahkemeye taşıyarak Kristal-İş sendikasının yetki sürecini 4 yılı aşkın bir süre geciktirmiştir. İzocam patronu sadece itiraz ile yetinmemiş bu süre zarfında Tarsus fabrikasında üç, Dilovası fabrikasında ise bir olmak üzere toplamda dört öncü işçiyi işten atmıştır. Daha fazla baskıya, hak gasplarına, uzun ve ağır çalışma koşullarına, patronun psikolojik baskılarına rağmen hiçbir emekçi sendikadan istifa etmemiştir. Bu süreçte, ağır çalışma koşulları altında Tarsus İzocam’da iş cinayeti de yaşanmış, bir işçi hayatını kaybetmiştir.

19 Temmuz 2018’de Kristal-İş sendikasının İzocam fabrikalarında yetki belgesini almasıyla başlatılan TİS görüşmelerinde işçiler öncelikli olarak uğradıkları hak kayıplarını ve atılan arkadaşlarının işe iadelelerini talep etmiştir. Görüşmelerde ücret ve atılan işçilerin geri alınması konusunda anlaşmaya varılmamıştır. İzocam işçileri TÜİK’in açıkladığı enflasyon farkını isterken, İzocam yönetimi krizi bahane

ederek işçilerin sosyal bir hakkı olan ikramiyelerini süsleyip yeniden önermiş, işten atılan işçilerin ise “şirketin imajını zedeler” diyerek işe alınmayacaklarını belirtmiştir. İzocam işçileri bu tavra karşılık, Tarsus fabrikasında işlenen iş cinayetini ve sendikal hak gasplarını örnek gösterip, “Bunlar şirketin imajını zedelemekten, anayasal hakları olan sendikal örgütlenme hakkını kullandığı için haksız yere işten atılan işçilerin geri alınması mı imajı zedeler?” diyerek tepki göstermişlerdir.

İzocam emekçilerinin verdiği mücadele sendikal örgütlenme haklarını gasp edenlere, hukuksuz bir şekilde işten atmalara, iş cinayetlerine, grev yasaklarına karşı sınıf mücadelesinin ve sınıf dayanışmasının örneğidir. İzocam patronunun imajı iş cinayeti, işten atma, hak tanınmadır, emekçisinin imajı ise verdiği mücadeledir. İzocam işçileri bir araya gelip mücadele eden işçilerin kazanacağını göstermiştir.

30 Ocak 2019

Armağan Tulun

Esas CHP'ye oy vermek AKP'nin ekmeğine yağ sürmektir

Devrimci İşçi Partisi, Aralık ayının başında “Düzen partilerinden kop! Ekmek ve hürriyet kavgasında birleş” şiarıyla yaklaşan yerel seçimleri boykot çağrısı yaptı. Emperyalizme ve sermayeye dost olup emekçi halkın ekmeğini ve hürriyetini çalan iktidara, o iktidara çanak tutan düzen siyasetine oy yok dedi. İşçi ve emekçileri düzen muhalefetinden kopup sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir mücadele cephesini, birleşik işçi cephesini inşa etmeye çağırırdı.

İktidarıyla muhalefetiyle düzen siyasetinin pespayeliği ve süredir rant kavgası boykot çağrısına ciddi bir teveccüh yaratıyor. Diğer yandan sosyalistleri CHP'nin potansiyel seçmeni olarak görenlerde “boykot AKP'ye yarar” düşüncesi de var. Biz hiçbir zaman düzen partilerine oy çağırın solculardan olmadık. Düzen siyasetinin iki yüzünü, hepsinin patronlara ve emperyalizme hizmet etmekte oluşunu teşhir ettik. Her seçim haklıydık ama her seferinde “bu sefer başka”ydı. Peki her seferinde ne oldu? AKP'yi, Erdoğan'ı geriletmek için kendine oy isteyen başta CHP olmak üzere burjuva muhalefeti ne yaptı?

CHP, 7 Haziran 2015'te AKP mecliste çoğunluğu kaybettiğinde, yani ilk kez sandıkta geriletildiğinde, meclisi çalıştırıp üzerine gitmek varken hiçbir adım atmadı. AKP ile koalisyon görüşmelerini sürdürüp/sündürüp 1 Kasım'da iktidarı tekrar Erdoğan ve AKP'ye teslim etti. 16 Nisan referandumunda YSK mühürsüz oyları saydığına, halkın iradesinin alenen gasp edilmesine göz yumdu. Böylece bir daha istese de çalıştırılabileceği bir meclis de kalmadı. 24 Haziran seçimlerinde Muharrem İnce, seçim faaliyetleri sırasında halka verdiği bütün sözleri unuttu, iki kelime “adam kazandı” mesajını gönderip ortalıktan kayboldu. Her önemli dönemde CHP doğrudan AKP'ye yarayan politikalar izledi.

Bugün, İstanbul Belediye Başkan adayı diye çıkarttıkları müteahhit Ekrem İmamoğlu AKP'li eski belediye başkanlarını gezerek başladığı turunu sarayda noktalandı. CHP'nin adayının akıl hocaları, gelmiş geçmiş AKP'li belediye başkanları! Durum bu, ama yerel seçimi boykot etmek AKP'ye yarıyor öyle mi?

AKP anayasaya aykırı şekilde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı olarak Meclis Başkanı Binali Yıldırım'ı aday gösterdiğinde, CHP, “anayasaya aykırı

ama” dedi, sonra işine baktı. Çünkü YSK'ya güvenmiyorlarmış, başvursalar ne olacaktı. Doğru, YSK'nın sicili ortada. Üstelik bir de 31 Mart öncesi “tesadüfen” görev süresi uzatıldı, tümüyle Erdoğan ve AKP'ye gebe, yok hükmünde. Yine de AKP'yi geriletmek isteyen bu hukuk tanımazlığı teşhir etmesi, gidebildiği kadar üzerine gitmesi gerekmez mi? Bunun zemini vardı, Binali Yıldırım, CHP kılını bile kıpırdatmadığı halde geri adım atmak zorunda kaldı, meclis başkanlığından istifa edeceğini açıkladı. Ortada açıkça anayasaya aykırı bir durum varken AKP'nin üstüne gitmeyen AKP'nin ekmeğine yağ sürmüş olmuyor, öyle mi?

Daha önce de dokunulmazlıkların kaldırılmasında “anayasaya aykırı ama evet” demişlerdi. Önce HDP milletvekilleri ardından CHP'liler hapse atıldı. İş işten geçtikten sonra Kılıçdaroğlu Ankara'dan İstanbul'a adalet yürüyüşü yaptı. Yürüyüş biter bitmez basına Türkiye'ye nasıl adalet getireceklerini değil, Abdullah Gül'ü nasıl Cumhurbaşkanı yapacaklarını anlatmaya başladı. CHP'nin, AKP'nin kurucusu Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü AKP'nin tek alternatifi olarak pazarlaması değil ama boykot AKP'ye yarıyor öyle mi?

Ankara'da halkın karşısına bir kez daha faşist Mansur Yavaş'ı çıkardılar. Eski MHP'li. AKP aday olsa kimse şaşırmasın. Melih Gökçek'ten gerçek anlamda farkı nedir kimse anlatamaz. Ama seçimleri boykot etmek AKP'ye yarıyor öyle mi?

“Bu sefer son” diye diye yolun sonuna geldik. İstibdatı yenmek ve bu iktidardan kurtulmak isteyenler için esas CHP'ye oy atmaya bir son vermek gerekiyor.

Bizim çağrımız, çözümün değil sorunun parçası olan düzen partilerinden kopma çağrısıdır. AKP'nin yanındaki MHP'nin yerine göz diken İyi Parti de bir alternatif değildir. HDP'nin ise zaten kendisi bir alternatif olmayı reddetmektedir.

Bugün boykot, krizin pençesindeki halkın ekme mücadelesini hürriyet mücadelesi ile birleştirme çağrısıdır. İşçi sınıfına masaya yumruğunu vurma, geleceğini kendi elleri ile kuracağı bir mücadeleyi inşa etme çağrısıdır. Erdoğan'ı da AKP'yi de geriletecek, istibdatın zincirlerini kırarak esas güç bu mücadelede birikecektir. Bu mücadele 31 Mart'ta sandıkları boykot edecek, 1 Nisan'da yoluna devam edecektir.

“Sosyal diyalog” zehirdir

Her DİSK toplantısında Kemal Türkler'den, 15-16 Haziranlardan, Kavellerden diye heceleri uzata uzata atılan nutuklar artık kimseyi heyecanlandırmıyor. Çünkü artık bunlar sınıf sendikacılığının mücadele parolası değil, “sosyal diyalog” sendikacılığının rüşvet-i kelâmıdır. Ya sınıf mücadelesi ya sosyal diyalog! Heceleri uzata uzata, üstüne basa basa söylüyoruz: Orta yol yok!

İşçi önderleri işçi mücadelesinin dilini konuşmalı

2019 yılının başında ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) Türkiye Ofisi'nin “Çalışma Hayatında Sosyal Diyalogun Geliştirilmesi Projesi” (AB Projesi) kapsamında düzenlenen panele işçi ve patron sendikaları temsilcileri birlikte katıldı. DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da burada konuştu ve yaptığı konuşmanın özeti DİSK tarafından yayınlandı.

Arzu Çerkezoğlu, sendikal geçmişinde grevler, direnişler olan bir işçi önderidir. Ona ve temsil ettiği DİSK'e uygun olan, grevlerin, direnişlerin diliyle konuşmasını. Ancak o konuşmasının merkezine “sosyal diyalog” ve “toplum sözleşmesi” kavramlarını alarak bu dilden uzaklaşmıştır. Bu kavramlar işçi sınıfına yabancıdır. Burjuvazinin kavramlarıdır.

“Sosyal diyalog” AB mahsulü bir uyuşturucudur

Sosyal diyalog kavramı sonradan icat edilmiştir ve işçi hareketinin içine Avrupa Birliği emperyalizmi tarafından sosyal demokrasi aracılığıyla sokuşturulmuştur. İşçi sınıfının unutulmaz devrimci önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i katleden Sosyal Demokrat Friedrich Ebert adına kurulmuş vakıf bugün bu işi finanse etmektedir. Konuşanın niyetinden bağımsız olarak bu kavramlar işçi sınıfına haklarını almak için mücadeleyi, işgali, grevi, direnişi değil, uzlaşmayı salık vermenin metodu-

dur. Kavramlara takılmayın denecek bir durum yoktur. Çünkü bu kavramlarla işçi sınıfı mücadele geleneğinden ve birikiminden kopartılmaktadır. Mesela Arzu Çerkezoğlu, “en temel sosyal diyalog enstrümanı olan toplu sözleşme” diyor. Olur mu hiç?

Rekabete karşı birlik

Patronlar işçi sınıfı içindeki rekabeti körükleyerek sömürüyü sürdürür ve derinleştirir. Sınıf mücadelesi her daim rekabetin yerine, birlik ve dayanışmanın geçirilmesidir. Toplu sözleşmenin patronlarla bir orta nokta bulmayla, diyalog kurmayla, uzlaşmayla falan zerre kadar ilgisi yoktur. Toplu sözleşme, işçi sınıfının kendisine dayatılan rekabeti reddetmesi ve örgütlenerek patronun karşısına birlik olarak çıkmasıdır. Bu birlik ne kadar güçlüyse patrona o kadar kendini dayatabilir ve sömürülen emeğinden o kadar daha fazla bir kısmı patronun elinden kurtarabilir.

Toplu sözleşme sınıf mücadelesinin kazanımıdır

Yani toplu sözleşme bir sosyal diyalog enstrümanı değil, sınıf mücadelesinin kazanımıdır. Ayrıca bugün somut yaşananlara bakıp toplu sözleşmenin bir diyalog enstrümanı olduğu nasıl söylenebilir. İşçiler toplu sözleşme için sendikalaşıyor, patron işten atıyor, sonra grev, işgal ya da fabrika önünde aylarca süren direnişler, polis saldırıları, gözaltılar... Ne diyalog ama! Toplu sözleşme olsa olsa sınıf savaşının bir muharebe alanıdır.

Sosyal diyalog sınıf mücadelesinin karşıtıdır

Bu mesele öyle basitçe geçiştirilecek bir mesele değil. Burada sosyal diyalog ile sınıf mücadelesi arasındaki ayrım somuttur. İşten çıkartmada 150 değil 75 işçinin çıkarılması için patronla pazarlık etmek, sosyal diyalogdur. İşçiler

arasındaki rekabete dayanır, işten atılmayanın işten atılana bakıp haline şükretmesi gibi çürütücü bir ruh durumunu körükler. İşten çıkarmalara karşı şalteri indirmek, sınıf mücadelesidir. İşçiler arasındaki birliğe dayanır. İşçinin örgütlülüğünü, özgüvenini ve bilincini ileriye taşır. Sosyal diyalogla daha önce mezarda emeklilik yasalarında olduğu gibi sözde kazanılmış haklar karşılığında, tarihsel kazanımlar feda edilir. Sosyal diyalog yarın da kıdem tazminatını feda edecektir. Sınıf mücadelesi kıdem tazminatını korumanın tek yoludur. Mesele bu kadar nettir.

Yeni bir “toplum sözleşmesi” değil toplumsal devrim gerek

“Sosyal diyalog” zehrinin etkisi siyasal alana da taşmaktadır. Siyasette karşılığı “toplum sözleşmesi” kavramıdır. Tarihsel sınıf mücadeleleri gözlüğünden bakıldığında “toplum sözleşmesi”, hâkim sınıfın ezilen ve sömürülen sınıfları sopalı ikna ile kendi egemenliğine razı getirmesidir. Bugün burjuva sınıfının hâkimiyet düzeni sapır sapır dökülüyor. Milyarlarca insan açlık ve sefalet içinde yaşarken dünyanın zenginliği bir avuç asalağın elinde toplanıyor. Emperyalizm dünyayı yeni savaşlara ve barbarlığa sürüklüyor. Bizim bu burjuvaziyle yeni bir toplum sözleşmesine mi ihtiyacımız var? Hayır! Bin kere, milyon kere hayır!

DİSK'in tarihine sözle değil eylemle sahip çıkmalı

DİSK'in kuruluş tüzüğünü ve kuruluş bildirgesini açın önünüzde... Orada ne sosyal diyalog ne toplum sözleşmesi göreceksiniz. Orada devrimi göreceksiniz, sınıf mücadelesini göreceksiniz. Bu sendikanın tarihi, patron temsilcileriyle orta yol arayan diyaloglarla değil patronları dize getiren işgallerle, direnişlerle, grevlerle yazıldı. Mücadeleyle kurulan, mücadelelenin diliyle konuşur, mücadeleyle yaşar, mücadeleyle kazanır!

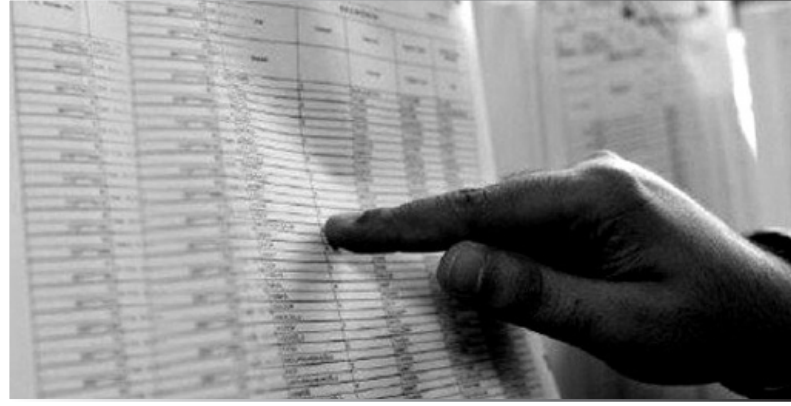
Böyle seçim olmaz!

Türkiye yerel seçimlere giderken büyük bir sahte seçmen skandalı yaşıyor. Tek bir apartman dairelerinde, yıkık binalarda, kapatılmış cemaat yurtlarında hatta samanlık ve ahırlarda onlarca, yer yer yüzlerce seçmenin kaydedildiği ortaya çıktı. Hakkari'deki tek bir dairede tam 1108 seçmen! Bazı ilçelerin seçmen sayıları nüfuslarını aştı. Yaşları 100 ile 165 arasında 6389 seçmen tespit edildi.

Bu durumun ciddi bir şaibe yaratacağı öngörülmüş olacak ki Erdoğan bir açıklama yaparak insanların, akrabaları seçimi kazansın diye toplu halde seçmen kaydını naklettiğini söyleyerek bu durumdan şikâyet etti. Kendisini ve partisini de mağdur göstermeye çalıştı. AKP, Büyükçekmece'de boş evlere nüfus kaydı yaptığı gerekçesiyle

savcılığa şikayette bulunup bir nüfus müdürünü tutuklattı. Şimdi AKP'nin medyadaki militanları ne zaman konu açılrsa bu olaydan bahsediyor. Oysa polis evlerinde yatak sayısından fazla seçmen kaydedilmesi, kırsalalarda ani ve yüksek miktardaki seçmen artışları, akrabalarla açıklanamayacak bir durumu olduğunu kanıtıyor.

Mühürsüz oyları sayarak, "mühürsüz referandum"un mimarı olan YSK başkanı Sadi Güven, peşinen sahte hayali seçmen yok diyor. Oysa kendisi 56 bin 495 kişinin beyan ettiği yerleşim yerinde oturmadığı için kaydını dondurduklarını söylüyor. Bu rakamlar sadece akrabaları kazansın diye memleketine kaydını taşıyanlarla açıklanamaz. Zira özellikle Kürt illerinde seçmen kaydedilen pek çok vatandaşın

İç Anadolu ve Karadeniz illerinden taşındığı anlaşılıyor.

Tüm itirazlar hakkıyla incelen-se ve gereği yapılırsa bir yere kadar sorunun giderilebileceği söylenebilir. Ancak Batman'da HDP adına sahte listelere itiraz eden kişilerin savcılık tarafından gözaltına alınması bunun hiç de kolay olmadığını gösteriyor.

31 Mart yerel seçimlerinin güvenliği ve güvenilirliği şimdiden yok olmuş durumdadır. Muhale-

fetin "biz tüm bu usulsüzlüklere rağmen kazanacağız" türünden açıklamalar yapması en hafif deyimle ciddiyetten uzaktır. Güvenlik ve güvenilirlik açısından her seçim bir önceki seçimden daha vahim bir hâl almaktadır. Anayasa'yı ve yasaları göz göre göre çiğneyen, bundan sonra da çiğnemeye devam edeceğini söyleyen ve gösteren bir siyasi iradeye karşı mücadele yolu tıptış tıptış sandıklara gitmek değil, o sandıkları boykot etmektir!

Levent Dölek

Millet Meclisi OUT! Amerikan Senatosu IN!

Erdoğan ve iktidarı TBMM'nin önce yetkilerini aldı şimdilerde itibarını ayaklarında çiğniyor. Her şeyden önce meclisin biraz olsun itibarı kalmış olsaydı, TBMM Başkanı Binali Yıldırım İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı adaylığını kabul etmezdi. Madem Binali Yıldırım bunu kabul etti, meclis üyelerinin hem meclisi hem de anayasayı hiçe sayan bu harekete karşı kıyameti koparmaları gerekirdi.

Ama nerde? Meclise ne başkanı ne de üyeleri saygı duyuyor artık. Tabii ki hayat, özellikle de siyaset boşluk kabul etmez. Modası geçen ve işlevini yitiren TBMM'nin yerine bugünlerde Amerikan Senatosu geçmiş durumda. Amerikalılar modası geçmiş şeyler için OUT, yeni moda şeyler için de IN derler. Bugün Türkiye'de Amerikancı istibdad rejiminin elinde Millet Meclisi OUT, Amerikan Senatosu IN olmuştur.

MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Kaşıkçı cinayeti ile ilgili TBMM'ye vermediği bilgileri Washington'da Amerikan Senatosu'yla paylaşıyor. En son Kuzey Karolina senatörü olmak dışında resmi bir görev ve yetkisi olmayan Lindsey Graham'ın Türkiye ziyareti de en az bu olay kadar vahim. Amerikan senatörü sıradan başlıyor; MİT müsteşarı, Milli Savunma Bakanı ve Cumhurbaşkanı'yla teker teker görüşüyor. En üst düzey şekilde ağırlanıyor, el üstünde tutuluyor, Erdoğan'la beraber Fazıl Say konserine bile gidiyor.

16 Nisan'da yerli ve milli hükümet sistemi diye pazarladıkları istibdad rejiminin hali ortada. Millet Meclisi taca atılmış, Amerikan Senatosu baş tacı ediliyor. Milli irade diye sabah akşam atıp tutanlar, milletin oylarıyla seçilmiş insanlara (dokunulmazlığını kaldırıp hapse atmadıklarında) figüran muamelesi yapıp memleketin kaderini Amerikan senatörleriyle tayin ediyorlar.

Bugünkü meclis, istibdadın, emperyalizmin ve sermayenin zincirlerine vurulmuştur. Bu meclis, milli iradenin değil Türkiye'nin emekçi halkına reva görülen zilletin temsilcisi haline getirilmiştir. Türkiye hürriyete ancak işçi sınıfının öncülüğünde zincirlerini kırarak, yasaaksız ve barajsız seçimlerle oluşturulacak zincirsiz bir Kurucu Meclis'le yürüyebilir.

İşsizlik faturası gittikçe kabarıyor

Sermaye krizin faturasını halka işsizlikle ödetir. Ve halihazırda emekçi halk büyük bir işsizlik saldırısı altında. AKP iktidarı yaklaşan yerel seçimler dolayısıyla işsizlikteki artış hızını dizginlemeye çalışıyor. Ancak "düşük yoğunluklu" saldırının nasıl yıkıcı sonuçlar doğurduğu ortada. Seçimlerden sonra ise daha büyük bir işten çıkartma saldırısı geleceğini öngörebiliriz. Özellikle kıdem tazminatı hakkı gasp edilmek isteniyor. Böylece işten çıkartmaların sermayeye maliyeti azaltılmak ve işsiz ordusunun büyümesi ile çalışanların da ücretleri zamanla aşağı çekilmek isteniyor.

Ekonomik kriz sürecinde sermayenin emekçi halka ödediği işsizlik faturası gün geçtikçe kabarıyor. Geçtiğimiz günlerde Şanlıurfa'da geçici ve güvencesiz bin kişilik işçi kontenjanına başvuran 44 bin kişinin tribünlere sığmayan görüntüsü her şeyi apaçık ortaya koyuyordu. Nitekim TÜİK, 15 Ocak'ta Ekim ayı resmi işsizlik rakamlarını açıkladı. Açıklanan rakamlar işsizlikte çok ciddi bir artış olduğunu gösteriyor. Geçtiğimiz yılın aynı ayına göre 500 bin kişi artan işsiz sayısı 3 milyon 788 bine ulaşmış durumda. Resmi işsizlik oranı 1,3 puan artarak yüzde 11,6 oldu. Tarım-daki gizli işsizliği değerlendirme dışı bıraktığı için önemli bir veri olan tarım dışı işsizlik ise yüzde 13,6 olarak açıklandı.

Öncelikle bu resmi rakamların iş bulamadığı için iş aramadan vazgeçmiş olan çok geniş bir kesimi kapsamadığını dolayısıyla gerçek oranların çok daha yüksek olduğunu belirtmeliyiz. DİSK'in

açıkladığı son rapora göre Türkiye'de işsizler 6,3 milyonluk dev bir orduyu oluşturuyor. Ancak resmi rakamlar bile işsizlikteki vahim gidişatı gizleyemiyor. Berat Albayrak'ın Yeni Ekonomi Programı'nda 2018 sonu için açıkladığı yüzde 11,3'lük işsizlik oranı hedefi daha Ekim ayı rakamları ile 0,3 puan aşılımış durumda.

Esas büyük artış ise genç işsizliğinde. 15-24 yaş arası gençlerde işsizlik oranı yüzde 19,3'ten yüzde 22,3'e ulaştı. Ne eğitimde ne de istihdamda olan gençlerin oranı ise yüzde 24,7 olarak açıklandı. Her dört gencimizden biri işsiz. Öğrenci olanların ise giderek daha fazla geleceğin işsizleri haline geldiğini de görmekteyiz. Öğrenciler için artık okumak sadece mali bir külfet ve işsizliğin ertelenmesi anlamına geldiği için son bir yılda üniversiteyi bırakanların sayısı rekor kırdı. Geçtiğimiz yıl 408 bin öğrenci üniversiteyi bıraktı.

İşsizlik rakamlarının daha da

artacağını ise İşkur istatistiklerinden görebiliyoruz. İşsizlik sigortası başvuruları rekor üstüne rekor kırıyor. Yani işten çıkarmalar dalgası giderek büyüyor. Geçtiğimiz yıl artış oranı yüzde 24 ve toplam başvuru sayısı 1 milyon 630 bin! İşkur'a kayıtlı işsiz sayısı geçtiğimiz Ekim ayında 3 milyon 215 bin olarak açıklanmıştı. İşkur'un Aralık ayı rakamlarında ise kayıtlı işsiz sayısı 3 milyon 500 bin kişiyi geçti. İşkur'a ait kayıtlı işsiz oranında 2018 yılında tam yüzde 35 oranında bir artış söz konusu. Bu artış hızı ile kısa sürede hükümetin 2019 sonu için öngördüğü yüzde 12,1'lik işsizlik oranına ulaşacağını tahmin etmek güç değil.

Sermaye krizin faturasını halka işsizlikle ödetir. Ve halihazırda emekçi halk büyük bir işsizlik saldırısı altında. AKP iktidarı yaklaşan yerel seçimler dolayısıyla işsizlikteki artış hızını dizginlemeye çalışıyor. Ancak "düşük yoğunluklu" saldırının nasıl yıkıcı sonuçlar doğurduğu or-

tada. Seçimlerden sonra ise daha büyük bir işten çıkartma saldırısı geleceğini öngörebiliriz. Özellikle kıdem tazminatı hakkı gasp edilmek isteniyor. Böylece işten çıkartmaların sermayeye maliyeti azaltılmak ve işsiz ordusunun büyümesi ile çalışanların da ücretleri zamanla aşağı çekilmek isteniyor.

Siyasi iktidar ve sermayenin her türden sözcüsü işsizliği krizin kaçınılmaz sonucu olarak, adeta bir doğal felaketmiş gibi gösteriyor. Bu koca bir yalandır. İşsizlik sermayenin sınıf saldırısının sonucudur. İşçi ve emekçiler için bu saldırıya karşı işini ve kıdem tazminatı gibi kazanılmış haklarını korumak için örgütlenmek ve gerektiğinde üretimden gelen gücünü kullanarak direnmekten başka çare yok. Eğer sendika ayrımı yapmadan, sendikalı sendikasız, çalışan işsiz demeden tüm işçi sınıfı birleşik işçi cephesinde birleşebilirse ancak o takdirde sermayenin işsizlik saldırısı durdurulabilir.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

AKP: Sermayeyi kurtarmak için kriz devletleştirilecek!

DİP: Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Tüm bankalar kamulaştırılmalı, tek bir devlet bankası ile tüm kredi emekçi halkın çıkarları doğrultusunda planlamanın hizmetine sunulmalıdır!
(Devrimci İşçi Partisi'nin "Orta Yol Yok!" başlıklı Merkez Komitesi bildirisinden)

Kamu bankalarının görev zararı rekor üstüne rekor kırıyor

T.C. Maliye Bakanlığı Muhaberat Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı rakamlara göre 2017 yılında Ziraat Bankası 2 milyar 100 milyon, Halk Bankası ise 963 milyon lira görev zararı yaptı ve diğer mali kurumlarla birlikte devlet bütçesinden bu kurumların zararını karşılamak için 3 milyar 316 milyon lira harcadı. 2018 yılında ise sadece üçüncü çeyrekte toplam zarar 2 milyar 649 milyon lirayı buldu. Yıl sonu itibarıyla bu rakamın 2017 yılını geride bırakması kesin. Kaldı ki seçim sürecine girilmesiyle birlikte açıklanan teşvik paketlerinin kamu bankalarına getireceği yük görev zararının çok daha hızlı artacağını gösteriyor.

Kamu bankaları halk için değil, sermayeyi kurtarmak için zarar ettiriliyor

Kamu bankalarının görev zararları yıllarca özelleştirme için gerekçe yapılmıştır. Bu zararlar milletin sırtında bir kambur olarak tanımlanmıştır. Oysa mesele kamu bankalarının zarar etmesi değildir, bu zararın sebebi ve hangi kaynaklarla finanse edildiğidir. Eğer işçi, emekçi, esnaf, çiftçi için kamu bankalarının kaynakları kullanılırsa ve bu kaynaklar sermayeden alınan vergilerle finanse edilirse o takdirde bilançoda zarar olarak gözükebilecek halk açısından zarar değil fayda söz konusu olur.

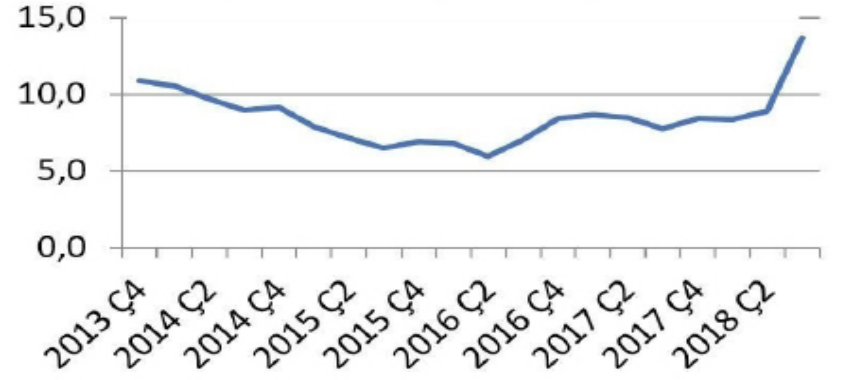
Oysa AKP iktidarı altında böyle olmuyor. Kamu bankalarının kaynakları, piyasanın altındaki faizlerle verilen konut kredileriyle batan inşaat şirketlerini kurtarmaya har-

canyor. Ziraat Bankası, özel bankaların batık kredi kartı alacaklarını ödeyip bu borçları kendi bünyesine alarak özel tefecilerin imdadına yetişiyor. Nihayet kamu bankaları ekonomideki daralmayı hafifletmek ve bu şekilde AKP'nin olası oy kaybını engellemek için piyasaya kredi pompalamak için kullanılıyor.

Kamu borcu 3 ayda yüzde 53 arttı

Gelinen yerde bugüne kadar ekonominin en büyük sorunu özel sektör borçları olarak gösterilirken,, AKP'nin çok övüldüğü düşük kamu borcu manzarası da giderek kararmakta. Kamu borcunun milli gelire oranı 2018'in 3. Çeyreğinde (Temmuz-Eylül) yüzde 53 gibi muazzam bir hızla artarak yüzde 8,9'dan yüzde 13,7'ye çıktı. Bu çeyrekte kamu net borç stokuna 187 milyar lira eklendi ve toplam borç 488 milyar lira

Kamu Net Borç Stoku'nun Gayri Safi Yurtiçi Hasılaya Oranı %

oldu. Özetle AKP izlediği politikalarla devletin tüm olanaklarını özel sermayenin hizmetine sunarak krizi devletleştiriyor. Devleti ise giderek daha hızlı bir şekilde borç batağına sürüklüyor.

Krizin devletleştirilmesi demek faturanın da halka ödetilmesi demek

Asgari ücretli bile üst vergi dilimine girip yüzde 20 gelir vergisi öderken, koca şirketler yüzde 22

kurumlar vergisi veriyor. Patronlar bin türlü teşvik ve muafiyetle vergiden kaçıyor ama emekçinin vergisi maaşı daha eline geçmeden kesiliyor. Vatandaş musluğu her çevirdiğinde, elektrik düğmesine her bastığında, çarşıda pazarda eline cebine her attığında KDV ödüyor. Özetle kamu bankaları özel sektörün borcunu üstleniyor, fatura ise emekçi halka kesiliyor. AKP halka faturayı ödetmek için ise seçimlerin geçmesini bekliyor.

Konut balonu patlamadan söndürülmeli:

Ne müteahhidin ne bankaların! Evler oturanların!

Ne müteahhidin ne bankaların! Evler oturanların! Konut kredisi alan ama bunu ödeyemeyenlerin evleri kamulaştırılsın ve kullanım hakkı öncelikli olarak içinde oturan aileye verilsin! İnşaat sektörünün vurgun için ürettiği, kimsenin oturmadığı satılmayan konutlar, işçi sınıfına sağlıklı barınma koşulları sağlamak üzere kamulaştırılsın!

(Devrimci İşçi Partisi'nin "Orta Yol Yok!" başlıklı Merkez Komitesi bildirisinden)

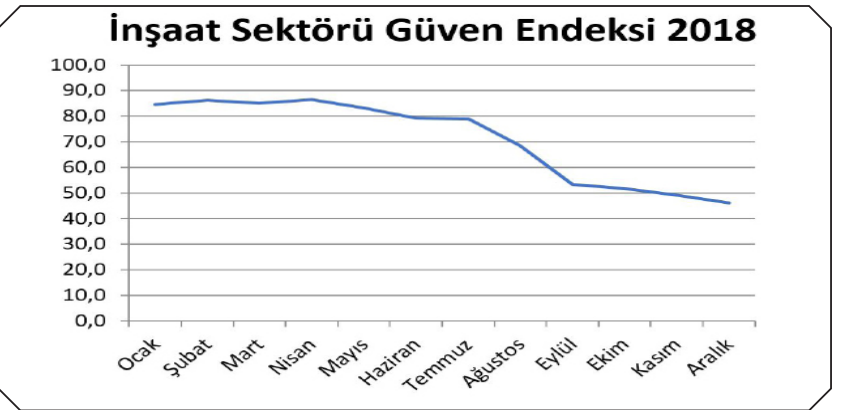
Bir dönem Türkiye ekonomisinin lokomotifini olarak lanse edilen inşaat sektörü şimdilerde ekonominin zayıf karnı haline gelmiş durumda. Müteahhitler ve tefeci bankalar el ele vererek insanları ev vaadiyle borca soktular. Proje üstüne proje yaparak kat üstüne kat dikerek kurdukları saadet zinciri kopmak üzere. Krediler batıyor, evler satılmıyor, haliyle inşaatlarda harç bitti yapı paydos!

Sadece İstanbul Esenyurt'ta 2011'de başlanan, Innove 4, Fi Yapı, Bulut İnşaat, Makrom gibi

şirketlerin yarım bıraktığı projeler yüzünden 30 bin vatandaş mağdur olmuş durumda. Özellikle bu projelere siyaseten kefil olan AKP'li yetkililer ve belediye eleştirilerin odağında yer alıyor. 200 milyon dolar dolarlık yatırımla Bolu'da yapılan ve lüks villalardan oluşan Burj Al Babas projesi battı. Bu iflas, konkordato ilan etmiş (iflas etmeden önceki son aşama) ya da etmek üzere olan pek çok inşaat şirketlerinden oluşan buzdağının görünen yüzünün bir parçası sadece. Türkiye genelinde konut satışla-

rı ciddi şekilde düşmeye devam ediyor. Satılan konutları ise Türk Lirası'nın değer kaybetmesiyle konutların ucuzladığını düşünen yabancı zenginler (en çok Irak, İran, Suudi Arabistan ve Rusya) alıyor. 2018 yılında İnşaat Sektörü Güven Endeksi yüzde 80'lerden yüzde 50'lerin altına inerek neredeyse yere çakılmış durumda.

Batık projeler hem borca girerek konut alanları hem de inşaat işçilerini mağdur ediyor. İnşaat patronları emlak piyasası şişirilirken elde ettikleri devasa kârlara

rağmen işçileri sefalet koşullarında çalıştırmaya devam ettiler. İstanbul Havalimanı işçilerinden sonra Ankara TOKİ ve İstanbul Başakşehir Şehir Hastanesi inşaatı işçileri de ücretlerini düzgün alamadıkları ve kötü çalışma koşulları dolayısıyla eylem yaptılar. Türkiye'nin dört bir yanındaki şantiyelerde işçiler aynı sorunları yaşıyorlar ve hepsi için bıçak kemiğe dayanmış durumda. Eylem yapmadan tam ve zamanında ücret almak neredeyse imkânsız.

İnşaat kapitalistleri ve hükümet

harıl harıl elde biriken kimine göre 600 bin kimine göre 800 bin olan konut stokunun nasıl eritileceğini düşünüyorlar. Dertleri halka barınma koşullarını sağlamak değil. Yine inşaat şirketlerini kurtarmak. Oysa tüm bu evleri canları pahasına inşa eden işçilerin başını sokacak bir evleri yok! Bir ev sahibi olmak için borca giren halk ise ya evine kavuşmuyor ya da kriz dolayısıyla evini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya. İnşaat balonu patlamadan bu balonu söndürmenin yolu, tüm bu evlerin kamulaştırılmasından geçiyor.

Emekçi halkın krizden çıkış yolu:

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Bugün yıllarca ekonomiye dair tek gerçekmiş gibi anlatılan "piyasa"nın, koca bir yalan olduğu ortaya çıkmıştır. Tüm çözümlerin adresi olarak gösterilen "piyasa"nın aslında tüm sorunların kaynağı olduğu tüm açıklığıyla görülmektedir.

Krizde, serbest piyasanın yerine korumacılık yükselmektedir. Ancak hükümetlerin korumaya çalıştığı,

hâlâ toplumun sömürücü azınlığı olan sermayenin çıkarlarıdır. Dünya çapında en fazla kamulaştırmanın yapıldığı yıllardan geçiyoruz. Batının emperyalist merkezlerinde dev bankalar piyasa denizinde birbirleri ardına battılar ve kamulaştırıldılar. Ancak kamunun üzerine aldığı şey üretici güçler değil tekelci banka ve finans kuruluşlarının borçları oldu.

Ve bu borç tüm emekçi halkın sırtına yüklendi.

Sermayenin bu politikaları piyasa anarşisine dayanan kapitalizmin çöküşünün bir itirafıdır. Ama aynı zamanda bu politikalar toplumun sömürücü azınlığının emekçi çoğunluğuna karşı bir savaş ilanı olarak görülmelidir. Dolayısıyla bugün Türkiye'de AKP iktidarı pi-

yasa işleyişine müdahale ettiği için değil, bu müdahaleleri sermayeyi kurtarmak için yaptığından dolayı mahkûm edilmelidir. Söylemleri ne olursa olsun özel mülkiyetin kölesi oldukları için AKP ve diğer burjuva partileri asla piyasa anarşisine son veremeyecektir. Onlardan toplumun ayağındaki özel mülkiyet prangalarını kırması asla beklenemez.

Bugünün düzeninde fabrikalar, bankalar, tüm üretim araçları sermayenin özel mülkiyetinde, siyasi iktidar ise düzen partileri aracılığıyla yine sermayenin hizmetindedir. Emekçi halk krizden kendi programıyla çıkacaktır. Devrimci İşçi Partisi'nin savunduğu bu programda "Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!" yazmaktadır.

Komintern'in kuruluşunun 100. yılında, enternasyonalizm bayrağı 10 Şubat'ta İstanbul'da yükselecek!

1914'te Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, İkinci Enternasyonal'in partileri, bu savaşta kendi burjuvazilerini destekleyen gerici bir tutum almış, uluslararası işçi sınıfının çıkarlarının ortaklığı temelinde yükselen enternasyonalin varlık nedenini ortadan kaldırmıştı. Bundan sadece beş yıl sonra, 1919'da, Üçüncü Enternasyonal, yani Komünist Enternasyonal (kısa adıyla Komintern), 2-6 Mart tarihlerinde Moskova'da kuruldu. Tarihte işçi iktidarını kalıcı olarak kuran ilk muzaffer devrimin, Ekim devriminin yarattığı heyecanla birlikte, tüm dünya işçi sınıfının önünde bir umut ışığı olarak!

Komintern, işçi sınıfının bugüne kadarki uluslararası örgütlenmesinde bir zirve noktasıydı. Örgütsel disiplini, programatik berraklığı, muzaffer Ekim devriminin de etkisiyle kitlesel bir güce ulaşması bakımından ulaştığı en ileri seviyeydi. Devrimci İşçi Partisi, 2018'in son aylarında yaptığı 5. Kongresinde, 2019 yılını Komintern yılı olarak ilan etmiş, bugüne kadar işçi sınıfının en ileri dünya partisi olan Komintern'in mirasını işçi sınıfının öncüsüne taşıyabilmek için çeşitli faaliyetler yapmayı önüne koymuştu. DİP, 10 Şubat'ta bu amaç doğrultusunda, İstanbul'da anlamına da uygun biçimde uluslararası bir konferansa ev sahipliği yapacak. Komintern'in kuruluşunun 100. yıldönümü, RedMed internet ağı ve Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi tarafından düzenlenen tam anlamıyla bir enternasyonalizm şöleni ile kutlanacak. "Komintern'den geleceğin

dünya partisine" başlıklı konferans 10 ülkeden devrimci partilerin temsilcilerini, komünistleri ağırlayacak. Rusya Birleşik Komünist Partisi OKP'nin Uluslararası İlişkiler Sorumlusu Daria Mitina, Yunanistan'daki kardeş partimiz, aynı zamanda Rakovski Merkezi ve RedMed'in kurucularından EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) genel sekreteri Savas Mihail Matsas, Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) liderlerinden Pablo Heller ve tarihsel önderi Jorge Altamira, DİP Genel Başkanı Sungur Savran ile birlikte Komintern'i ve enternasyonallerin mirasını masaya yatıracak. Azerbaycan'dan Sırbistan'a, Finlandiya'dan İspanya'ya ve Bulgaristan'dan Sarı Yelekliler'in aylardır sarstığı Fransa'ya bir dizi ülkenin devrimcileri, Marksistleri, proleter enternasyonalizminin sesini yükseltecek. Konferans, yalnızca uluslararası katılımcıları değil, Türkiye solunun temsilcilerini de ağırlayacak. Ev sahibi DİP adına Sungur Savran'la birlikte, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) adına Alper Taş ve Türkiye İşçi Partisi (TİP) adına Metin Çulhaoğlu, bugünün enternasyonalist görevlerini, Komintern'in mirasını ve geleceğin dünya partisinin inşasını tartışacak.

İşçi sınıfının uluslararası devrimci önderliğinin bayrağını yükseltme, Komintern'in kazanımlarını yeniden ayağa kaldırma ve dünya proletaryasına yeniden bir öncü yaratma mücadelesini güçlendirmek için 10 Şubat Pazar günü İstanbul'da Ses Tiyatrosu'nda buluşalım.

Yılmaz Tan

İşçiler olmadan bir gün

Türkiye'de otomobil satışları son 15 yılın en düşük seviyelerinde seyrediyor, hükümetin ÖTV ve KDV indirimleriyle sektöre verdiği desteklere rağmen piyasa son bir senede yüzde 35 daralmış durumda. Otomotiv sektöründe gözlemlenen bu daralma eğilimi, Türkiye ekonomisindeki krizin boyutlarını ortaya koymak bakımından da önem taşıyor. Yakın dönemde krizin etkilerinin daha da derinleşmesi olasılığı Türkiye otomotiv ve yan sanayisinde emekçileri doğrudan etkileyecek bir işten çıkartma dalgasına karşı hazırlıklı olmayı gerektiriyor. Doğrusu sektördeki bazı ana sanayi firmalarının üretimi yavaşlatması ya da durdurması da bu bakımdan önemli bir işaret niteliğinde. MESS ile imzalanan toplu sözleşmelerin önümüzdeki sene yenileneceği ve yakın geçmişte grevlerin "milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklandığı hatırlanacak olursa, emekçileri zorlu bir mücadele dönemi bekliyor demektir.

Bu bakımdan Türkiyeli emekçiler açısından dünya otomotiv sektörüne yön veren iki dev Amerikan tekeli, General Motors (GM) ve Ford'un halen kriz karşısında izledikleri strateji önemli deneyim ve dersler taşıyor. Kısa bir süre önce GM, "tasarruflarını artırmak" amacıyla Kuzey Amerika'daki beş fabrikasını kapatacağını ve 15 bin çalışanını işten çıkaracağını duyurdu; ayrıca 2019'un sonuna dek, Kuzey Amerika dışındaki üç fabrikasını daha kapatacağını bildirdi. Arkasından Ford, Avrupa'daki fabrikalarını önümüzdeki yıl içinde kapatmayı ve 25 bine yakın çalışanı işten çıkartmayı planladığını açıkladı.

Bilindiği üzere GM, 2009 dünya finans krizi esnasında resmen iflas etmiş ve Amerikan devleti tarafından milyarlarca dolar harcanarak kurtarılmıştı. ABD ekonomisinde tam da her şeyin yolunda gittiğinin ileri sürüldüğü, Trump'ın "Önce Amerika" politikası uyarınca başta GM olmak üzere Amerikan otomotiv firmalarının yabancı rakip firmalar karşısında bir dizi teşvikle kollandığı bir dönemde, GM'nin Kuzey Amerika'daki toplam çalışan sayısının yüzde 15'ini kapsayacak böylesi büyük çaplı bir tensikata yönelmesi sektörde krizin ne kadar derin olduğunu gösteriyor. GM yönetimi gerekçe olarak söz konusu fabrikalarında üretilen araçları satamadığını, atıl kapasitelerini azaltmak zorunda olduklarını, firmanın elektrikli araç üretimine yatırım yapacak olmasını gösteriyor. Gelgelelim bütün bu etkenler ikincil ve buz dağının görünen yüzü. Asıl neden dünya ekonomisinin giderek durgunlaşmasının bir kilit sektör olarak otomotivi boylu boyunca etkilemesi. 2009 krizinden bu yana

ilk defa otomotiv satışları dünya çapında düşüyor, hem tekil firmalarda hem de tüm sektörde kapasite fazlası her geçen gün artıyor ve sektörde ortalama kâr oranları sürekli düşüyor. Yukarıda belirtilen gerekçeler aslında sektörde düşen kâr oranlarına ve buna bağlı olarak kızışan rekabete uluslararası işçi sınıfına saldırmak suretiyle verilen bir tepkinin ifadesi.

Peki ama sektördeki bu kriz eğiliminin sorumlusu ne ya da kim ve faturayı kim ödeyecek? Asıl sorumlu hiç kuşkusuz otomotiv firmalarının patronları ve yöneticileridir. Çünkü yıllardır kapasite fazlası olan bir sektörde talep düşerken neden sürekli kapasiteyi artırmaya devam etmişlerdir sorusunu, bu sistemin rekabete ve kâra dayalı işleyişini dikkate almadan cevaplamak mümkün değildir. Günümüzde başta otomotiv olmak üzere hemen her sektörde üretim giderek artan ölçekte uluslararası ve toplumsal bir işbölümü içinde gerçekleşirken, üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı bir sistemde rekabete dayalı piyasa anarşisi, üretimin ve tüketimin planlı bir şekilde ve toplumsal ihtiyaçları gözeterek gerçekleşmesinin önünde engel teşkil etmektedir. Bu çelişkiyi açığa vuran güncel bir örnek bir yanda Ford'un, kısa süre önce Volkswagen ile elektrikli otomobil üretiminde işbirliği yapacağını açıklaması; ama öte yanda Trump'ın, Alman firmalarını kastederek, "New York'un 5. Caddesi'nde tek bir Mercedes kalmayınca kadar onlarla mücadele edeceğim" demesidir.

Üstelik bu kör işleyişin en temel sonucu, çoğu sendika yönetiminin de verdiği tavizler sayesinde, "önce işyerini kurtarmak" adına, aynı üretim biriminin çeşitli ülkelerdeki işçilerinin din, ulus, ırk temelinde birbiriyle rekabete sokulması böylece faturanın işsizlikle, düşük ücretlerle, ağır çalışma koşulları ile emekçilere çıkartılmasıdır. Oysa sorun ne Amerikalı ne de Meksikalı, Çinli ya da göçmen işçilerdedir. İşyerini daha "rekabetçi" kılmak sadece emekçiler arasında bölünmeyi ve sömürüyü artırmaya hizmet etmektedir. Bakmayın siz Trump'ın, fabrika kapatma ve işçi çıkarma kararı alan GM'yi "tüm teşvikleri kesmekle" tehdit etmesine. Amerikan otomotiv firmaları uzun vadeli stratejinin parçası olarak Amerikalı otomotiv işçilerinin ücretlerini ve çalışma koşullarını kötüleştirmek istiyor. Böylece gün gelip üretimlerini Asya, Latin Amerika ve Doğu Avrupa'daki tesislerinden tekrar ABD'ye geri kaydırdıklarında, daha kârlı üretim yapabileceklerini düşünüyorlar. Bu bakımdan GM, yakın dönemde diğer otomotiv tekelinin de benimseyeceği, işçi sınıfına dö-

nük uluslararası saldırı stratejisine de bir örnek teşkil etmektedir.

Sorumlular hanesine elbette halkın parasını her daim patronları kurtarmak için kullanan hükümet yetkililerini ve yıllardır "işe değil iş yerine güvence" için taviz vermekten geri durmayan çoğu sendika yönetimini de (GM örneğinde Birleşik Otomotiv İşçileri Sendikası UAW ve Kanadalı benzeri Unifor) eklemek gerekir. Yılların dersi şudur: Sendikaların yıllarca iş yerini kurtarma adına firma patronlarıyla yürüttükleri işbirlikleri mevcut işyerlerinin ve işçi sayısının korunmasına hizmet etmediği gibi, mevcut sendikal örgütlenmeyi de olumsuz yönde etkilemiştir. Örneğin 1979 yılından bugüne UAW'nin iş güvencesi için yaptığı her sözleşmeye ve verdiği tavizlere rağmen sendikada örgütlü GM çalışanı sayısı 450 binden 50 bine düşmüş durumdadır. Tam tersine hem üretim daha düşük ücretlerin ve ağır çalışma koşullarının geçerli olduğu ülkelere kaydırılmış (GM de üretiminin bir bölümünü şimdilik daha fazla kâr vaat eden Meksika ve Çin'deki fabrikalara kaydırmayı planlamaktadır) hem de işçi sayısı giderek azalmıştır. Sonuç yıllar itibarıyla emekçilerin haklarının ve kazanımlarının gerilemesidir.

Önümüzdeki dönemde Türkiye otomotiv sektörünün de benzer bir saldırı stratejisinin parçası olması mümkündür. Yaşanılan deneyimler bize şunu göstermektedir: İşçiler için gerçekçi bir alternatif vardır: İşten çıkartmalara karşı istihdam ve ücret düzeyinde kayıp olmadan haftalık çalışma saatlerinin kısıtlanması. Ancak bu talep etrafında mücadele eğer başarılı vaat edecekse, iki ayak üzerinde yükselmelidir: Bir yanda yerel fabrikalarda tabanda örgütlenmiş bağımsız işyeri komitelerinde işçi denetimi, öte yanda diğer ülkelerdeki fabrikalarla birlikte işbirliğini örgütleyecek uluslararası mücadele platformları.

Son günlerde GM'nin ABD ve Kanada'daki fabrikalarında işçilerin yürüyüşler ve çeşitli toplantılar düzenleyerek birlikte mücadeleyi örmeye çalışmaları ve aynı dönemde Meksika'da otomotiv yan sanayisindeki 70 bin işçinin üretimi durdurarak greve çıkması, bu tür bir mücadele için önemli deneyimlerdir. Meksikalı işçiler hem ABD'deki otomotiv fabrikalarındaki işten çıkartmalara karşı Amerikalı sınıf kardeşleriyle dayanışma göstermek üzere ABD-Meksika sınırına yürüdüler hem de ülkelerinde "Boş fabrikalar; işçiler olmadan bir gün" sloganlı bir protesto düzenlediler; "toplumda servetin üreticileri olarak en önemli rolü kimin oynadığını ve örgütlenerek durumumuzu değiştirme kapasitesine sahip olduğumuzu herkes görebilsin diye".

Kristiyan Rakovski
Balkan Sosyalist Merkezi
RedMed

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'IN 100. YILDÖNÜMÜ

KOMİNTERN'DEN
GELECEĞİN DÜNYA PARTİSİNE

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

10 ŞUBAT 2019
PAZAR
12.30

SES TİYATROSU
İSTİKLAL CADESİ HALEP İŞHANI 62/90, 34435 BEYOĞLU/İSTANBUL

dip.org.tr | @dip_org_tr | facebook.com/devrimciscipartisi | 0530 112 91 09

Devrimin 40. yıldönümü

İran İslam Cumhuriyeti'ne rağmen 1979 devrimini savunmak

Araz Bağban

11 Şubat 1979 tarihinde İran'da muhteşem bir halk devrimi gerçekleşti ve daha sonra devrimin içinden bir dini istibdad ortaya çıktı. Fakat dini istibdad 1979 devriminin doğal sonucu değildi. Devrim ve kazanımları köktenci İslamcı hareket tarafından çalındı. Bu sürecin gerçekleşmesinde sol ve toplumsal muhalefetin hatası da az değildi. Bu muhalefet iktidarı ele geçirme ufkuna sahip değildi. Kitlelerin yıkıcı gücünü gördü ama bu gücü kendi arkasına alabileceğine inanmadı. Halk devrimini savunma savaşı yıllar önce kaybedildi ama İslam Cumhuriyeti'ne karşı kitlelerin isyanı hiçbir zaman dinmedi. Yoksulluğa, baskılara ve devlet şiddetine karşı ayaklanmalar zaman zaman dini istibdadı sarstı. 1990'lı yılların başında İslam Cumhuriyeti'nin neoliberal politikalarına karşı gerçekleşen halk isyanı, 2009 yılında doğrudan istibdadı hedef alan halk isyanı ve geçen yıl Ocak ayında yoksulların öfke dolu isyanı bu mücadelenin sürdüğünü göstermektedir. Halkın mücadelesi daha önce sarsılmaz görünen Pehlevi istibdadını yıktığı gibi dini istibdadı da yıkacaktır.

Kırk yıl önce 11 Şubat gününde tarihi bir gün yaşandı. O gün İran'da, yoğun kitlesel bir mücadelenin sonucu olarak bir devrim gerçekleşti. Pehlevi istibdadını hedef alan bir devrim.

İkinci Pehlevi, emperyalistlerin desteğiyle İran'da derin bir diktatörlük inşa etmişti ve bu güçlerin Ortadoğu'da kurduğu düzenin sürdürülmesinde önemli rol oynamaktaydı. 1979 devrimi ile birlikte, tüm varlığını petrol kaynaklarına ve emperyalizmin desteğine borçlu olan istibdad topyekûn yıkıldı. Emperyalist güçler halkın isyanına boyun eğmek zorunda kaldı. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin Ortadoğu'da kurdukları düzen bozuldu ve emperyalizmin bölgedeki hegemonyası büyük darbe aldı. Böylece Pehlevi rejiminin elindeki tüm güç kaynakları yeni bir düzen kurmak için ayaklanan devrimci bir kitlenin eline geçti.

Bu gelişmeler yeni bir dönemin başlayacağını habercisiydi. Korku ve baskı ortamı ortadan kalkmıştı. Özgür ve demokratik bir toplumun temelleri atılacaktı ve bunun hazırlıkları yapıyordu. Yeni dönemin temelleri atılırken muzaffer devrimin özgürlük, bağımsızlık ve toplumsal adalet savaşçıları geleceğe umutla bakıyordu. Bir süreliğine de olsa devrim sayesinde geniş toplumsal örgütlenmeler ile sosyal ve demokratik haklar çerçevesinde önemli kazanımlar elde edilmişti. Gel gör ki bu yeni dönemin ilk günlerinden itibaren yeni bir istibdad yükselmeye başladı. Bu istibdadın kurucuları, devrimin içinden çıktı ve umudun elçisi olan devrimcileri ortadan kaldırarak yoluna başladı. Büyük halk devrimini kısa bir süre içinde İslami devrime dönüştürdü ve kitle-

lerin yumruğuyla yerle bir olan Pehlevi istibdadının yerine bir dini istibdad kurdu. Korku ve baskı ortamını daha şiddetli bir şekilde yeniden yarattı.

Pehlevi rejimine karşı mücadelede çok çeşitli örgütlenme biçimleri yer aldı. Siyasi örgütlerin yanı sıra işçi örgütleri, mahalle komiteleri ve esnaf birlikleri bu mücadelede önemli rol oynadı. Özellikle işçi sınıfının kend-

diğer yandan ise geleneksel muhafazakârların maddi olarak güçlenmesi bu hegemonya kaymasını güçlendirdi. Sol ve radikal İslamcı grupların her türlü faaliyeti tamamen yasakken geleneksel İslamcı çevrelerin faaliyetleri büyük serbestlikten yararlanmaktaydı.

Pehlevi istibdadının devrilmesi ve saltanatın bitmesi halk devriminin

devrimci kazanımlarından yoksun olarak yaşama hakkıydı. Halk, canla kanla, isyan ve direnişle kazandığı adalet, özgürlük ve demokrasiyi kısa süre içinde kaybetti. Köktenci İslamcılar halkın yıktığı düzenden daha gerici bir temelde İran İslam Cumhuriyeti adı altında yeni bir istibdad düzeni kurdu.

11 Şubat 1979 tarihinde İran'da muhteşem bir

adelenin yolunu açabilme potansiyeline sahip fırsatları ise salt anti-emperyalizm bağlamında değerlendirerek, bazen de milliyetçiliğinden dolayı kaçırdı. İslam Cumhuriyeti'nin saldırısına hazırlanmadı ve savaşı kolayca kaybetti.

Halk devrimini savunma savaşı yıllar önce kaybedildi ama İslam Cumhuriyeti'ne karşı kitlelerin isyanı hiçbir zaman dinmedi. Bu doğrultuda toplumun farklı kesimleri, eline geçirdiği her fırsatı değerlendirmeye çalıştı. Yoksulluğa, baskılara ve devlet şiddetine karşı ayaklanmalar zaman zaman dini istibdadı sarstı. 1990'lı yılların başında İslam Cumhuriyeti'nin neoliberal politikalarına karşı gerçekleşen halk isyanı, 2009 yılında doğrudan istibdadı hedef alan halk isyanı ve geçen yıl Ocak ayında yoksulların öfke dolu isyanı bu mücadelenin sürdüğünü göstermektedir. Dini istibdadı devrimin doğal sonucu olarak görenler ve gösterenler aslında halkın ayaklanmasından korkanlardır. Bu düzen halkın eliyle yıkılırsa yerine daha kötü bir düzen kurulacaktır diyenlerin büyük bir kısmı emperyalist güçlerin terbiye ve saldırı politikasından yana saf tutanlardır. Fakat halkın mücadelesi daha önce sarsılmaz görünen Pehlevi istibdadını yıktığı gibi dini istibdadı da yıkacaktır. Son yıllarda Tunus ve Mısır devrimlerinden gördüğümüz gibi halkın yıkıcı gücü daha da kuvvetli şekilde kendini gösterebilmektedir. 1979 İran Devrimi ile Tunus ve Mısır devrimlerinden de gördüğümüz gibi devrimcilerin üzerine düşen bu zaferi örgütlemektedir.

ine özgü örgütlü mücadelesi, devrime giden yolda istibdada büyük bir darbe indirdi. Petrol sanayisi işçileri dönemin en örgütlü kesimiydi. 1978 yılı boyunca petrol sanayindeki büyük grevler istibdadı zor duruma soktu. Fakat yavaş yavaş kitleleri mobilize etme gücü Humeyni önderliğindeki İslamcı hareketin eline geçti. Aslında yıllarca gerilla savaşı söylemi, muhalefet nezdinde hegemonik üstünlüğe sahipti. Bu durum devrime doğru ilerlerken değişti. Üyelerinin çoğunu gerilla savaşında kaybeden veya tutsak veren radikal grupların hem örgütsel hem de politik zaafı sonucunda, nihayetinde muhafazakâr liberaller ile köktenci İslamcı hareket kiteselleşen hareketin üzerinde hegemonyasını kurdu. Bir yandan Pehlevi rejiminin, ilerici hareketleri var gücüyle yok etme çabası

büyük ölçekte kazanılmış olması demektir fakat Humeyni önderliğindeki İslamcı hareket tarafından kurulmaya başlanan yeni düzen devrimin henüz bitmediğini gösteriyordu. Devrimden sonraki üç yıl boyunca İran, devrimin kazanımlarını ele geçirmeye çalışan muhafazakârlarla bu kazanımları korumaya çalışan halk, siyasi örgüt ve grupların arasındaki savaşa sahne oldu. Humeyni önderliğindeki köktenci İslamcı hareket, giderek iktidarı tekeline aldı ve kanlı bir süreç sonrasında devrimde rolü olan tüm kesimleri iktidardan uzaklaştırdı veya tasfiye etti. Dolaylı ve dolaysız, kitlelerin iktidar mekanizmasına katılımını sınırladı hatta neredeyse ortadan kaldırdı. Devrimden birkaç yıl sonra, halkın elinde kalan tek hak, mollaların yürüttüğü dini istibdada tüm

halk devrimi gerçekleşti ve daha sonra devrimin içinden bir dini istibdad ortaya çıktı. Fakat dini istibdad 1979 devriminin doğal sonucu değildi. Devrim ve kazanımları köktenci İslamcı hareket tarafından çalındı. Bu sürecin gerçekleşmesinde sol ve toplumsal muhalefetin hatası da az değildi. Bu muhalefet iktidarı ele geçirme ufkuna sahip değildi. Kitlelerin yıkıcı gücünü gördü ama bu gücü kendi arkasına alabileceğine inanmadı. En baştan kaderini kabul edip Humeyni'ye teslim oldu. Bu yüzden emperyalizmi kovmayı önündeki tek hedef olarak koydu. Humeyni ve yandaşları ABD karşıtlığı üzerinden anti-emperyalizm propagandasını tekeline geçince tamamen silahsız kaldı. İslam Cumhuriyeti'ne karşı müt-

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Venezuela'da ABD darbeseine hayır!

ABD emperyalizmi Venezuela'nın meşru Devlet Başkanı Maduro'yu devirmek ve emperyalizm kuklası bir hükümet oluşturmak için doğrudan harekete geçmiştir. ABD Başkan Yardımcısı Pence'in açıkça destek verdiği başarısız darbe girişiminin ardından kendisini devlet başkanı ilan eden Guaido, meşru değil kukla bir liderdir. Arkasına halk iradesini değil ABD emperyalizmini almıştır.

Münfesi Ulusal Meclis'in 30 Temmuz 2017'de seçilen Kurucu Meclis karşısında meşruiyet iddiası temelsizdir. Emperyalist müdahalenin aracı haline gelmiş ve getirilmiş hiçbir kurum meşru ola-

maz. Ne ABD emperyalizmi adına Donald Trump'ın, ne AB emperyalizmi adına Donald Tusk'un ne de bu emperyalist güçlerin arkasına dizilen emperyalizme bağımlı devletlerin tanınması Guaido'ya meşruiyet sağlar. Bilakis onun ve tüm darbeci güçlerin emperyalist kuklası olduğunu kanıtlar. Trump'la birlikte Guaido'yu tanıyan devletlerin arasında Latin Amerika ülkelerinden Kolombiya ve Paragay'ın yanı sıra, faşist eğilimli Bolsonaro'nun görevi yeni devraldığı Brezilya'nın da olması, her şeyin planlı biçimde hazırlanmış olduğunu ve amacın bir darbe olduğunu tartışmasız biçimde ortaya koymaktadır.

Devrimci İşçi Partisi, Venezuela halkının emperyalist darbeye karşı direnişini destekler ve Türkiye işçi sınıfını Venezuela'nın emekçi halkı ile dayanışma içinde olmaya çağırır. Venezuela'da darbecilerin olası bir zaferi demokrasinin değil Trump'tan Bolsonaro'ya faşizmin yolunda yürüyen gericilerin zaferi olacaktır. Bugün kendi ırkçı, gerici, işçi-emekçi düşmanı yüzlerini "genel oy" maskesi arkasına gizleyen bu caniler, Venezuela halkının direnişini askeri yöntemlerle kırmak, Venezuela'yı kanlı bir iç savaşa sürüklemek, hatta Venezuela'yı düpedüz işgal etmek için hazır beklemektedir.

Maduro'nun ve partisinin politikalarına yönelik tüm eleştirilerimizi saklı tutmakla birlikte, Maduro'nun ABD ile ilişkileri kesen ve ABD'li diplomatları ülkeyi terk etmeye çağıran kararını destekliyoruz. Türkiye hükümeti, Venezuela'nın bir milyar dolara yakın altınını Türkiye'de işlediği için, yani ekonomik çıkarlar dolayısıyla Maduro'ya sözle destek verir görünmektedir. Sözün bittiği, eylemin önem kazandığı yerdeyiz. Bizim coğrafyamızdan Latin Amerika'ya tek anlamlı destek

Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve İncirlik başta olmak üzere ABD üslerinin kapatılmasıdır.

Türkiye derhal NATO'dan çıksın! İncirlik başta olmak üzere ABD üsleri kapatılsın!

Kahrolsun ABD emperyalizmi ve onun kuklası darbeciler!

Venezuela'nın emekçi halkı yalnız değildir!

**Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
24 Ocak**

Kanlı Pazar: Sivil katliamların ve emperyalist

İşbirlikçiliğin tarihi

Kanlı Pazar; 16 Şubat 1969 Pazar günü, İstanbul Taksim meydanında, polisin gözetimi ve desteği altında, önceden hazırlığı yapılmış bir şekilde, Türkiye'de yükselmekte olan devrimci ve anti-emperyalist mücadeleyi kırmak için dönemin anti-emperyalist devrimci öğrencilerine karşı düzenlenen saldırının tarihe kazınmış adıdır. Komünizmle Mücadele Derneği ve Milli Türk Talebe Birliği'nin (MTTB) çağrısıyla gerçekleşen, iki kişinin öldüğü ve 200 kişinin yaralandığı, faşist milliyetçi ve siyasal İslamcı guruhların devlet kontrolünde milis kuvvetler şeklinde örgütlenerek kitlesel halde gerçekleştirdiği katliamların 60'lı yıllardaki en ses getirenidir.

Kanlı Pazar'ı anlamak için memleketi o günlere taşıyan süreci de bir miktar hatırlamak gerekir. 1967 yılının Ekim ayında, Amerikan donanmasına ait 6. Filo Türkiye'ye geldi ve geldiği gün tepki olarak Dolmabahçe'de büyük bir mitingle karşılandı. Miting süresince tek bir Amerikan askeri dahi karaya adım atamadı. 1968'in Temmuz'unda, 6. Filo Türkiye'yi tekrar "ziyaret" ettiğinde Amerikan askerleri kaçacak fırsat bulamadan denize döküldü ve 6. Filo İstanbul'dan ayrılmak zorunda kaldı. 1968 Kasım ayında ise ABD'nin Türkiye büyükelçisi olarak Türkiye'ye gelen "Vietnam Kasabı" Robert Komer, büyük protestolarla karşılandı. 6 Ocak 1969'da, Komer'in arabası ODTÜ ziyareti sırasında öğrenciler tarafından yakıldı. Kitlelerin duruşu belliydi, Amerikan emperyalizmine geçit vermeyeceklerdi.

Polisin gözetimi ve desteği ile...

6. Filo'nun Şubat 1969'da İstanbul'a tekrar gelişini

Ankara, İzmir, Trabzon ve İstanbul'da protesto eden öğrenci ve işçi örgütleri, 16 Şubat'ta İstanbul'da "Emperyalizme ve Sömürüye Son" mitingi yapma kararı aldı. 76 gençlik örgütünün katılacağı miting için valilikten izin de alınmıştı. Siyasal İslamcılar ve faşistler için Amerikan askerlerinin devrimciler tarafından tekrar kovulması ihtimali tahammül edilemez bir durumdu. Mitingden iki gün önce, 14 Şubat'ta Cuma namazından sonra Komünizmle Mücadele Derneği ve MTTB tarafından "Bayrağa Saygı" mitingi düzenlendi. Komünizmle Mücadele Derneği'nin o dönemdeki genel başkanı İlhan Darendelioğlu mitingde ülkenin anti-emperyalist mücadele yürüten gençliği için: "Memlekete ihanet eden bu hainleri toprağa gömmeye zamanı gelmiştir" dedi, ardından dernek merkezinde yaptığı konuşmada da "Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahlı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin!" açıklamasını yaptı. Daha sonra büyük şöhret ka-

zanacak olan Mehmet Şevket Eygi de 16 Şubat'ta Bugün gazetesindeki köşesinde "Cihad Hazır Olunuz" başlığı ile bir yazı yayınlamıştı.

16 Şubat günü, işçi ve öğrenciler Taksim'e yürüyüş için Beyazıt'ta toplanırken, gericiler de Taksim Meydanı'nda toplandı. Burada toplu kılınan namazın ardından ellerinde sopalar ve üzerlerinde bıçaklarla tekbir getirerek beklemeye başladı. Beyazıt Meydanı'ndan Sultanahmet, Sirkeci, Eminönü, Karaköy, Dolmabahçe üzerinden Taksim Meydanı'na ulaşan işçi ve öğrencilerin önü polis tarafından kesildi ve alana küçük gruplar halinde girmeleri söylendi. Polisin bulunduğu izinli bir gösteride böyle bir saldırıyı beklemeyen devrimciler küçük gruplar halinde içeri girdi. Meydanda beklemekte olan ve polis barikatını sorunsuzca aşan gericiler sopalar, taşlar ve bıçaklarla gençlere saldırdı. Olaylar sırasında Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan adlı gençler bıçaklanarak öldürül-

dü, 200 kişi de yaralandı. Polis ise saldırı sırasında hiç bir müdahalede bulunmadı, yaşananları izledi. Bu olay ülkemiz tarihine "Kanlı Pazar" olarak geçti.

Kanlı Pazar geleneği

Kanlı Pazar'ın siyasi olarak devamı, yani siyasal İslamcı, milliyetçi, anti-komünist kitlelerin bayrak ve dini alet ederek, koruma altında ve organize şekilde katliam yapma geleneği daha sonra kendini pek çok katliamda, başta da Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarında gösterdi.

O dönemde ve sonrasında MTTB'li olmuş, günümüz Türkiye siyasetinde yer alan Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, AKP Genel Başkan Vekili Numan Kurtulmuş, Amerikan muhalefetinin gözdesi eski cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve özgül ağırlığıyla ünlü Bülent Arınç, Ahmet Davutoğlu ve Kadir Topbaş gibi isimler bugün hâlâ emperyalizme hizmetlerine devam ediyorlar.

Uzlaşma değil, mücadele

Kanlı Pazar Amerikan işbirlikçiliğinin tarihidir. Bu ülkenin devrimci tarihi de anti-emperyalist mücadelenin tarihidir. Bunlar tarih boyunca uzlaşmamış ve uzlaşamayacak iki kamptır. Bugün pek çok taraftan bu iki kampın uzlaşmasından, ortaklaşmasından bahsediliyor. Lafı hiç eğip bükmeden söylemek gerekirse bugün uzlaşmak demek MTTB ve Kanlı Pazarla uzlaşmak demektir; Çorum, Maraş, Sivas Katliamlarıyla uzlaşmak demektir; Vietnam kasabı Komer'le, Ortadoğu halklarının katili Amerika ve onun temsilcileriyle uzlaşmak demektir.

Oysa ahde vefa, geçmişe mehtiyeler düzmek veya gözyaşı dökmek değil; örgütlenmek, anti-emperyalizmin ve devrimciliğin bayrağını tekrar en yukarılara taşımaktır. Emperyalizme ve onun içerideki tüm işbirlikçilerine karşı, onların kurdukları ve kurmaya çalıştıkları düzenle mücadele etmek demektir.

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa'da sarı yelekli genel grev

Kasım'ın sonundan bu yana Fransa ve Avrupa'yı derinden sarsan Sarı Yelekliler hareketi adım adım örgütlenerek adım adım güçlenerek ilerliyor. Aralık ayının sonu ve Ocak ayının başını kapsayan Noel tatili döneminde hareketin yavaşlaması, Macron'un açıkladığı tavizlerle birleşince Fransız patronlarının kalemşörleri, hareketin selasını okumuş cenaze namazını kılmaya hazırlanıyordu. Ocak ayı biterken hareket, ileri örgütsel adımlar atarak, hiç olmadığı kadar kitlesel biçimde Fransız so-

kaklarını dolduruyor, dahası sokaklardan fabrikalara sıçramaya hazırlanıyor!

19 Ocak'ta, yani Sarı Yelekliler hareketinin kullandığı ifadeyle eylemlerin "10. Perdesinde", muhtemelen şu ana kadarki en kitlesel eylemler gerçekleşti. Paris'te devasa eylemler gerçekleşirken, Bordeaux, Toulouse, Lille ve Rouen gibi belli başlı şehirlerde de Kasım ve Aralık ayında görülmemiş sayıda insan sokaklara çıktı. Sokaktaki bu gelişmeyle hareket, üzerindeki ölü toprağını tam manasıyla atarken bunu Commercy denilen küçük Fransız şehrindeki Sarı Yelekliler'in yaptığı çağrı izledi. Bir "Meclisler Meclisi", yani tüm Fransa'da Sarı Yelekliler'in

oluşturduğu yerel meclislerin yollayacağı delegelerle oluşacak bir genel meclis toplanması için yapılan bu çağrı hızla tüm ülkede karşılık buldu. Toplanan yerel meclisler delegelerini seçerek, hareketin merkezileşmesi ve kerameti kendinden menkul temsilciler yerine gerçek bir özne yaratması için kolları sıvadı. Biraz mübalağa etmeyi göze alarak söyleyelim, böylece "Tüm-Fransa Sovyeti"nin kurulması yolunda da ilk adım atılmış oldu!

Bir diğer stratejik adım ise, Sarı Yelekliler hareketinde en çok öne çıkan isimlerden Eric Drouet'nin, 5 Şubat'tan sonra "kesintisiz genel grev" çağrısı yapmasıyla atıldı. Hareket içinde hızla destek bulan grev çağrısı belli başlı sendikaları da harekete geçirdi. Ülkenin en önemli sendika konfederasyonlarından CGT

ve Solidaires, kesintisiz genel greve olmasa da 5 Şubat günü düzenlenecek greve katılacağını açıkladı. Bu grevin tek günlük sınırlı kalmaması için de yoğun bir taban baskısı oluşuyor. Fransa'daki kardeş örgütümüz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) militanları da hem örgütlü oldukları sendikalarda hem de Sarı Yelekliler eylemlerinde grevin bir günle sınırlı kalmaması için çağrı yapıyor. Mücadeleye devam!

Zimbabve'de genel grev hayatı durdurdu

Afrika'nın yoksul ülkesi Zimbabve'nin emekçi halkı 14-17 Ocak'ta, üç gün boyunca grevler ve gösterilerle ülkeyi sarstı. Petrol fiyatlarında bir gecede iki katına varan artış ve bunun tetiklediği hayat pahalılığının dayanılmaz boyutlara gelmesi üzerine başlayan gösteriler, sendikaların genel grev çağrısı yapmasıyla seviye atlayarak hükümeti ürkütür hale geldi. Genel grev üç gün sürdü ve bu üç gün boyunca sokak çatışmalarına da sahne oldu. Bilhassa kırsal bölgelerde ve taşrada halk barikatlar kurarak yerleşim yerlerine ulaşımı engelledi. Başkent Harare'de olduğu gibi zaman zaman şehir merkezlerine yapılan yürüyüşler, işçilerin eylemleri ile birleşince kentleri kara bir dalga gibi ele aldı.

Polis ve ordu eylemlere katılan emekçilerden çoğu genç en az 12 kişiyi katletti, yüzlerce kişiyi yara-

ladı. Eylemlerin ardından binlerce insanın evleri basıldı. Gözaltına alınan onlarca insandan haber alınmazken kaybedilmelerinden endişe ediliyor. Tutuklananlardan biri de Zimbabve Sendikalar Konfederasyonu Genel Sekreteri Japhet Moyo.

Enflasyonun %40'lara dayandığı ve kendi para birimi çöktüğü için Amerikan doları kullanmaya başlayan ülkede gösteriler şimdilik duruldu. Ancak 500.000 çalışanın temsil eden 16 kamu emekçisi sendikası açıklama yaparak toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamazsa genel greve başlayacaklarını bildirdi. Baskılara rağmen Zimbabveli emekçiler geri adım atacağına benzemiyor. Bilakis, 2019 yılı, Zimbabve'nin yolsuzluğa batmış bürokratları ve düzenin kaymağını yerken işçileri inim inim inleyen patronları için zor geçeceği benziyor.

Sırbistan'da gösteriler sekizinci haftasında

Sırbistan'da, artan biçimde otoriter bir eğilim sergileyen Cumhurbaşkanı Vučić'e karşı protestolar, sekizinci haftasına girdi. "Biz halkız", "Kahrolsun hırsızlar" sloganları eşliğinde düzenlenen yürüyüşlerin her hafta yapılır hale gelmesi, muhalefet partilerinden birinin başkanına yapılan saldırı sonrasında oldu. En temel demokratik hakların

dahi ayaklar altına alınmasının yanı sıra on binlerce kişinin katıldığı eylemlerde seçim yasasının değiştirilmesi, emekliler için daha iyi yaşam koşulları, gelirlerin dağıtımında halkın daha fazla kontrol sahibi olması ve yolsuzluk karşıtı talepler de öne çıkıyor. Önümüzdeki günlerde düzenlenecek mitinglere bir milyon kişinin katılması hedefleniyor.

Paris'te ROR'dan Sarı Yelekliler toplantısı

24 Ocak Cuma akşamı, Fransa'daki kardeş örgütümüz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş), Fransa ve Avrupa'yı son aylarda sarsan Sarı Yelekliler hareketine dair bir toplantı düzenledi. Nogozon Derneği'nde gerçekleşen etkinlikte konuşmacı olarak Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) lideri Savas Mihail-Matsas yer aldı.

Toplantıya gelenleri, ROR'u tanıtan Fransızca bildiriler ve diğer ROR materyalinin yanı sıra, tüm dünyadan kardeş örgütlerimizin yayın faaliyetini gösteren, *Gerçek gazetesi*, *Devrimci Marksizm* dergisinin de yer aldığı bir stant karşıladı. ROR adına söz alan bir yoldaşın yaptığı giriş konuşması ve ölümlerinin 100. yıldönümünde

Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht şahsında devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlik, yaklaşık iki saat sürdü. İlk bölümde Savas Mihail-Matsas yoldaş 2008'den sonra Yunanistan'da yaşanan mücadeleye ve bundan Sarı Yelekliler adına çıkarılabilecek derslere dair bir sunum yaptı. Sunumu, hareke-

tin zafere ulaşması için işçi sınıfının hareketin öncülüğünü almasının gerekliliğini vurgulayarak bitiren yoldaşımız tüm dünya büyük bir kriz içerisindeyken dünya devriminin partisine, enternasyonale duyulan tarihsel ihtiyacın altını çizdi. Devamında birçok katılımcının söz aldığı bir soru-cevap bölümünün ardından toplantı sona erdi.

Sudan halkı İMF dayatmasına direnmeye devam ediyor

İMF'nin yoksulluk yaratan dayatmaları karşısında Sudan halkı, gerçek anlamda, ekmeğini savunmak için bir ayı aşkın süredir gösteriler düzenliyor. Öyle ki sübvansiyonların İMF talebiyle kaldırılmasından sonra ekmeğin fiyatı bir ay içinde üçe katlandı. Öğretmenler, doktorlar ve mühendisler hemen her gün eylem çağrılarını yapıyor.

Eylemlere gerçek kurşunla

ateş açan asker ve polis güçleri ise onlarca insanı katletti. Sudan'ın eli kanlı diktatörü Ömer el-Beşir ise din görevlilerinin ve tarikat imamlarının aksi yöndeki tüm vaazlarına rağmen cuma namazında halk tarafından protesto edilince apar topar camiden kaçmak zorunda kaldı. Mısır ziyaretinde kendisine bu durum sorulunca: "Medya olayları abartıyor" demiş. Mısır'da

bonapartist bir diktatörlüğün tepesine yerleşen siyasetçi diplomatlardan Sami Şükrü ise Sudan tiranına destek açıklaması yaparak "her zaman yardıma hazır" olduklarını belirtmiş.

Arap Devrimleri sırasında Mısır'da General Sisi milyonlarca emekçinin Mursi'yi devirmek için meydanlara çıkmasını fırsat bilerek darbe ile yönetimi ele geçirmiş ancak daha sonra işçi sınıfının ekonomik ve demokratik taleplerini zor kullanarak bastırmıştı. Şimdi can düşmanı oldukları Müslüman Kardeşler'in çizgisindeki komşu diktatöre destek olarak Kuzey Afrika'nın bir diğer gariban halkını akılları sıra hep birlikte ezecekler. Karşılarında birleşen Mısır ve Sudan işçi sınıfını ve emekçi halkını bulduklarında ise fareler gibi kaçacak delik arayacaklar.

Gençlik mücadelesi

Gelecek patronların istibdadında değil, gençliğin kendi ellerindedir!

Türkiye’de ekonomik kriz gün geçtikçe kendisini daha çok hissettiriyor. Her ne kadar iktidar cephesi “ekonomi dengelendi” ve “en kötü günler geride kaldı” söylemleriyle farklı bir ülke tablosu çizmeye çalışsa da, gerçekler gelecek günlerin hiç de iyimser olmadığını gösteriyor.

Genç işsizlik rekor seviyede

Ekonominin tepetaklak oluşundan en çok etkilenen kesimlerden birisi de gençlik. DİSK’in açıkladığı Ekim 2018 işsizlik verilerine göre genç işsizlik yüzde 19,3’ten yüzde 22,3’e, ne eğitim alan ne de istihdam edilen genç oranı ise yüzde 24,7’ye yükseldi. Bu veriler gösteriyor ki Türkiye’de her 4 gençten biri işsizdir. Üniversite öğrencileri için de durum farklı değil. Ekonomik kriz, eğitimde özelleştirmeler derken emekçi halkın çocukları için üniversite okumak

giderek imkânsız hale geliyor. Yine DİSK’in verilerine göre bu sene 408 bin öğrenci üniversiteyi bıraktı ve işgücü piyasasında iş aramaya başladı. Üniversiteyi bitiren öğrenciler ise ya işsizler ordusuna katılmak durumunda kalıyor ya da ucuzlatılmış ücretlerden, uzatılmış çalışma saatlerinden nasibini alıyor.

Patronlar gençleri aldatmaya çalışıyor!

Patronlar ve onların siyasetçileri, gençlere toz pembe bir hayat göstermek için söylenmedik yalan bırakmıyorlar. Ümidimiz gençliktedir diyor patron sınıfı ve düzen partileri. Ümitleri gençlikte, çünkü patronlar, gençliği düşük ücretlere uzun saatler çalışabilecek taze iş gücü olarak görüyor! Her fırsatta gençlere “kendinizi geliştirin”, “siyasete bulaşmayın” demeleri de boşuna değil. Kendinizi geliştirin

ki bizim kasamızı daha çok doldurun, siyasete bulaşmayın ki işlettigimiz bu sömürü düzeninde, bir de sizinle uğraşmayalım diyemiyorlar. Bireyci hayallerle gençliğin gözlerini boyamaya çalışıyorlar.

İşsizliği reva görenlere karşı mücadeleye

Patronlar bir yandan kârlarını korumak için gençlere işsizliği reva görüyorlar. Öbür taraftan düzenin istikrarını gençlerin bozmasından korkup istibdadın sopasını gençliğin üzerinde hazır tutuyorlar. Bu böyle gitmez, gitmeyecek! Gençlik geleceğine sahip çıkmak için, sermayeye değil, açlıkla terbiye edilmeye çalışılan milyonlarca emekçinin mücadelesine taze kan olmak için kolları sıvayacak, işçi sınıfının ve emekçilerin cephesinde en ön saflarda yerini alacak!

Bedavacı değil, öğrenciyiz

Ben Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi’nde okuyan bir üniversite öğrencisiyim. Hepimizin bildiği üzere biz çoğu üniversite öğrencisinin ortak sorunu KYK kredi borçlarıdır. O yetmezmiş gibi bir de geçtiğimiz aylarda cumhurbaşkanı üniversite öğrencilerine burs almak yerine kredi almaları ve bedavacılığa alışmalarını gerektiğini söyledi. Eğitim tümtüyle ücretsiz olması gerekirken bize dayatılan kredinin bizi nasıl bir borca soktuğunun ya farkında değiller ya da farkında olup da bizi bile bile böyle bir borca mecbur bırakıyorlar.

Daha bugünden, mezun olduğumuzda biz bu borcu nasıl öderiz ya da ödeyebilir miyiz kaygısı içindeyiz. Bugün de zar zor geçiniyor, harçlığımızı çıkarmak için çalış-

yoruz. Okul harçlığı için inşaatta çalışırken ölen arkadaşlarımız var. Daha çok kısa bir süre önce, yarıyıl tatilinde çalışan bir lise öğrencisi arkadaşımızı, işe gittiği sırada karşından karşıya geçerken trafik kazasında kaybettik.

Okuduğumuz alanlarda birçokumuz iş bulmakta zorlanıyoruz. Bir de üstüne acaba aldığımız krediyi ödeyebilir miyiz endişesi içinde olmak istemiyoruz. Bu yanıltan dönülmesi ve bir kredi borcunun dayatılmaması gerekir. Ama tabii bugünün hükümetine baktığımızda, böyle bir şeyin pek mümkün olmadığını görüyoruz. Devlet kaynak yok dese de bu doğru değil. Aslına bakarsanız devlet, vergi borçlarını sildiği özel şirketlere (örneğin Cengiz Holding) ayırdığı kaynağın yarısı kadarını ya da bir

avuç azınlığın çıkarına harcadığı bütçelerin çok azını eğitime harcarsa biz öğrencilerin temel ihtiyaçları karşılanacak, öğrenciler kredi değil burs ihtiyacı bile duymayacak. Onların bunu anlamayacaklarını ve düşünmeyeceklerini bildiğimiz için biz öğrencilerin bir şey yapması gerekir. Geleceğimizi onların insafına bırakırsak değişen hiçbir şey olmayacağını biliyoruz. Ve bu yüzden bütün üniversiteli arkadaşlarımızı mücadeleye davet ediyorum. Böyle bir duruma sessiz kalarak hiçbir şeyi çözemeyiz. İcra memurları kapımızda dayandığında değil, yolun başındayken tepkimizi gösterelim, elimizden çalmaya çalıştıkları geleceğimize sahip çıkalım.

Burdur Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi’nden bir öğrenci

Sınıf’ın 8. sayısı çıktı

Lise bülteni *Sınıf*, “Sınıflardan alanlara” şiarıyla 8. sayısını yayınladı. Liselilerin sesini duyurmayı amaçlayan bülten, bu sayısında da liselilerin yaşadıkları problemlerin memleketin problemlerinden ayrı düşünülmemeyeceği gerçeğini gösteriyor.

Sınıf’ın Ocak-Şubat tarihli 8. sayısı ilk olarak, eğitimin piyasalaşmasını ele alıyor. Hem liselerde hem de üniversitelerde süregelen niteliksizleşmeye dikkat çekiyor. Bir diğer yazıda, geçim sıkıntısı nedeniyle okulu bırakmak zorunda kalan öğrencileri ele alıyor. Ekonomik krizin öğrenciler üzerindeki etkilerini istatistiksel verilerle ortaya koyuyor.

Anti-emperyalizmin önemi ve tarihine vurgu yapan *Sınıf*, bu memleketin anti-emper-

yalist mücadele geleneğine ışık tutuyor. 68 kuşağının mücadele geleneğinin zihinlerimizde yer eden bir anı olmadığını, onların mücadelelerinin deneyim ve dersleriyle kuşandığımızın altını çiziyor, mücadele çağrısını yükseltiyor. Enternasyonalist devrimci Ernesto Che Guevara da *Sınıf*’ın sayfalarında yer alıyor. Ernesto’nun direncinin, devrimci düşüncesinin ve emperyalizmle uzlaşmazlığının önemini vurgulayarak, bizlere Castro’nun “Che gibi olun!” sözünü hatırlatıyor ve ekliyor: Che gibi olalım! *Sınıf*, “Doğru bilinen yanlışlar” başlığıyla yeni bir seri başlatıyor. Sosyalizmin maruz kaldığı çarpıtmalara karşı, bu seriyle her sayıda, sosyalizm hakkında yanlış bilinen konuları açıklığa kavuşturmayı amaçlıyor.

Bu sayının kitap tanımında ise Jack London’ın Demir Ökçe eseri inceleniyor. Distopya türünde yazılan eserin, bugün okuyucuya tarihi bir kitap izlenimi verdiği ve London’ın, Amerikan işçi sınıfının durumuna bakarak kapitalizmin kurgusal romanını yazdığı belirtiliyor.

Eğitimi talan etme toplantısı

Üniversitelerde eşit, parasız, bilimsel eğitimin yerini uzun zamandır para ve sermaye aldı. İstibdadın, sermayenin çıkarlarına hizmet eden politikalarının neticesi olarak eğitim kurumları sermayenin kâr elde edebileceği, ucuz iş gücü temin edebileceği şekilde tasarlanıyor. Bu amaca uygun olarak 2017 Haziran ayında yayınlanan kanun hükmünde kararname ile Yükseköğretim Programları Danışma Kurulu adında bir kurul kuruldu. İlk toplantısını Aralık 2017’de yapan kurul, 9 Ocak’ta Ankara’da ikinci toplantısını yaptı.

Abacı, kebeci, ara yerde sen neci?

Toplantıda konuşulanların içeriğine bakmadan kurul üyesi kurumlara göz attığımızda eğitim ve öğretimin hangi yönüyle irdelendiğinin anlaşılması zor değil. Bu kurumlardan bazıları şunlar: Yükseköğretim Kurulu (YÖK), Milli Eğitim Bakanlığı, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB)... Liste birçoğu eğitim ve öğretim ile alakası olmayan bakanlık ve kurumlarla uzayıp gidiyor. Peki bu bakanlık ve kurumların eğitim politikalarıyla ne ilişkisi var?

Danışma Kurulunun kurulmasını öngören KHK ile “Meslek Yükseköğretim Koordinasyonu” da kurulmuştu. Bu koordinasyon ile meslek liselerindeki dönüşüme paralel şekilde meslek yükseköğretiminde de öğrencilerin bölgede ucuz iş gücü olarak sermayenin hizmetine sunulmasının önu açılmış ve kademe kademe mesleki eğitimin programları bu şekilde planlanmıştı. Sorduğumuz sorunun cevabı burada. Danışma Kurulu toplantısında bulunan, eğitim-öğretimle alakası olmayan bu kurumların vazifesi sınav sermayeye ucuz işgücü üretmenin programını hazırlamaktır.

Eğitimi sermayeye peşkeş çekiyorlar

AKP iktidarı boyunca eğitimin ve öğretimin tüm kademeleri peyderpey ticarileştirilerek piyasacı eğitim yaygınlaştırıldı. Yıllar içinde üniversitelerin bilimsel ve akademik niteliği yok edildi, kimi bölümler patronlara kâr getirmediği için kapatıldı. Üniversitelere, yükseköğretim kurumlarına ve hatta meslek liselerine biçilen rol sermayenin ihtiyacını karşılamak oldu. Bunun örneğini teknokentlerde görüyoruz. Sanayi ve üniversitelerin işbirliğiyle kurulan bu merkezlerde öğrenciler

asgari ücretin dahi altında çalıştırılıyor, üstelik buralar stajlarda tercih edilmesi zorunlu merkezler haline getiriliyor.

Tüm bunlar, saldırıların hedefinin üniversiteler ve öğrenciler olduğunu gösteriyor. Bizler ulaşımdan barınmaya, yemekten eğitim masraflarına kadar gün geçtikçe artan pahalılıklarla baş etmek zorundayız. Biz bunların üstesinden gelmeye çalışırken TOBB, müfredat, yemek, ulaşım ve sosyal zamanlarda verilen hizmetlerin ihalesinin kendilerine verilmesini istiyor! Bu durum eğitimi sermayenin eline bırakmak, gençlerin emeklerini patronlara peşkeş çekmek, bir avuç asalağa ihale garantileri vererek onlara rant kapısı açmak ve eğitimi yerle yeksan etmektir.

Bizlere kurt masalı okumayı bırakın!

Danışma Kurulunun amacını ifade ederken şöyle söylüyorlar: “Eğitim programları ve kontenjanların planlanmasına yönelik süreçlerde paydaşlarla istişare yaparak görüş ve önerileri almak hedefleniyor.” Biz de onlara şunu söylüyoruz: Eğitimde ne “paydaş” olur ne de patronlarla “istişare” yapılır. Eğitim piyasasının işleyişine ve patronların kâr hırsına göre şekillenemez. Sizlerin kimlere paydaş dediğiniz ve hangi kurumları pay edindiğiniz ayan ortadadır. Bizlere süslü laflarla kurt masalı okumayı bırakın! Biz bu sistemin içinde sizin keyfi uygulamalarınıza ve politikalarınıza ayak uydurmak ve inanmak için değil, hurdaya dönmüş sistemimizi başınıza çalmak için varız.

Bizler geleceği ipotek altına alınan müşteriler değiliz. Üniversiteleri şirketler için değil emekçi halk için bilimin üretildiği, işçisinin taşeron değil güvenceli çalıştığı, öğrencilerinin kariyer kullupleriyle yarıştırmadığı bir yer haline getireceğiz!

